

ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
จังหวัดนครราชสีมา ในทัศนะของผู้ปกครอง

ปริญญานิพนธ์

ของ

ทวีป ปรีชา

ขอเสนอต่อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

8 มีนาคม 2519

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

อ.ดร. นันทพร ประธาน

ดร.ดร. วรวิทย์ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือจาก
อาจารย์ กร. วชิรธำ บัวศรี และอาจารย์ทองหล่อ วิภาวิน คณะกรรมการที่ปรึกษา
ที่กรุณาให้ข้อคิด แนะนำและตรวจแก้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็น
อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ปกครองของนักเรียนที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีใน
การออกแบบสอบถาม เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณกาญจนา ดีศรี คุณประกอบ แก้ววิจิตร คุณสุวรรณา
อรามเมธาทองคำ คุณวิไล แพงคำ คุณสำเนียง ปรีชา และท่านทั้งหลายที่ได้
ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ อันเป็นผลให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี.

ทวีป ปรีชา

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	✧ ภูมิหลัง	1
	✓ ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	3
	ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้	4
	✓ ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	5
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้	8
	เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ	8
	เอกสารและการวิจัยภายในประเทศ	11
	สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้	18
3	วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้	20
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	20
	✓ การสร้างเครื่องมือ	23
	ลักษณะของแบบสอบถาม	24
	ความหมายของมาตราส่วนประเมินค่า	25
	การตรวจให้คะแนน	28
	การรวบรวมข้อมูล	29
	การจัดกระทำกับข้อมูล	29
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์	30

บท	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
การทดสอบความแตกต่างของความเห็นของ	
ผู้ประกอบการระหว่างตัวแปรต่าง ๆ	34
การวิเคราะห์ความเห็นของผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่ม	
ตัวอย่างทั้งหมด	44
5 สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ	56
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	56
วิธีดำเนินการ	56
การรวบรวมข้อมูล	57
การจัดกระทำกับข้อมูล	57
* ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	65
บรรณานุกรม	68
ภาคผนวก	74

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ใช้วิเคราะห์	22
2	แสดงค่านัยสำคัญของความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครอง ระหว่างเพศชายและหญิง	35
3	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ในเรื่องการรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย	36
4	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุต่างกันในเรื่อง ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและ ความประพฤติ	36
5	แสดงค่าการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครอง ที่มีระดับอายุต่างกัน ในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบ การแต่งกายและความประพฤติ	37
6	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุต่างกันในเรื่อง การตักเตือนนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ	38
7	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุต่างกันในเรื่อง ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	39

8	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ในเรื่อง การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย	39
9	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ในเรื่อง ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกาย และความประพฤติ	40
10	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ในเรื่อง การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ	41
11	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ในเรื่อง ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	41
12	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันในเรื่อง การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย	42
13	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันในเรื่อง ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและ ความประพฤติ	43
14	แสดงค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันในเรื่อง การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ	43

ตาราง	หน้า
15	แสดงผลการวิเคราะห์หาความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันในเรื่อง ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน 44
16	แสดงการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองเกี่ยวกับการ รวมกันแก้ปัญหาทางวินัย โดยเรียงลำดับจากค่า คะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 46
17	แสดงการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองเกี่ยวกับ ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความ ประพฤติก โดยเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ย สูงสุดไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 49
18	แสดงการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองเกี่ยวกับ การลงโทษโดยเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 52
19	แสดงการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองเกี่ยวกับ ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน โดยเรียงลำดับ จากค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดไปหาค่าคะแนนเฉลี่ย ต่ำสุด 54
20	แสดงควาอ่านาจำแนกรายขอของแบบสอบถาม 74

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมของมนุษย์ได้มีการเปลี่ยนแปลงในค่านานต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา เป็นต้นว่า ค่านิยม (Value) ทัศนคติ (Attitude) และแนวการประพฤติปฏิบัติต่อกันในสังคม แต่การที่จะให้ทุกคนยอมรับความเปลี่ยนแปลงในขณะเดียวกันนั้นเป็นสิ่งที่กระทำได้ไม่ง่ายนัก อย่างไรก็ตามการอยู่ร่วมกันในสังคมนั้นทุกคนจะต้องรู้ว่าตนมีสิทธิและหน้าที่อย่างไรบ้าง ด้วยเหตุนี้เองสังคมจึงได้กำหนดระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เช่น ห้ามมิให้รังแกผู้อื่น ห้ามลักขโมย เป็นต้น กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้บางอย่างก็กลายเป็นวิถีชีวิตของชุมชนนั้น เช่น การเคารพผู้อาวุโส บางกฎเกณฑ์ก็ยอมรับกันอย่างเป็นทางการก็ออกมาในรูปของกฎหมาย จุดประสงค์ของการกำหนดให้มีระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ นั้น สนั่น สมิต (สนั่น สมิต, 2505 : 20) ได้กล่าวไว้ว่า เพื่อต้องการให้ชนในสังคมไทยปฏิบัติต่อกันด้วยความมีศีลธรรม ด้วยความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ไม่เอาเปรียบกัน และระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่จำเป็นในสังคมทุกระดับ เพราะเป็นเครื่องช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นไปอย่างเรียบร้อยในแนวที่ต้องการ (วนิช บรรจง และคณะ, 2515 : 105)

การฝึกให้สมาชิกของสังคมไทยเรียนรู้และปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคมตั้งแต่เยาว์วัยนั้นจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง และโรงเรียนซึ่งมีหน้าที่สำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้ สมจิต ชนสุกาญจน์ (สมจิต ชนสุกาญจน์, 2505) ได้กล่าวไว้ว่าหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของโรงเรียนก็คือ การหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็กให้เป็นไปตามที่สังคมต้องการ และเนื่องจากโรงเรียนเป็นศูนย์อบรมเด็ก ซึ่งมาจาก

ครอบครัวที่ไม่ซ้ำแบบกันจำนวนมากและเด็กทั้งหลายก็มีความแตกต่างกันตามธรรมชาติอยู่แล้ว โรงเรียนจึงจำเป็นต้องกำหนดระเบียบต่าง ๆ ขึ้น เพื่อให้ทุกคนประพฤติตามและเพื่อความสงบสุขของนักเรียนทุกคน (กรณี ชรรมาภรณ์พิลาศ, 2513 : 5) แต่โรงเรียนจะต้องคำนึงถึงหลาย ๆ ด้านในการออกระเบียบ

ทวิ ทอแก้ว (ทวิ ทอแก้วและคณะ, 2515 : 68-69) ได้เสนอแนะถึงการออกระเบียบที่ถี่ไวกว่า จะต้องอาศัยหลักพัฒนาการเด็ก จะเป็นระเบียบที่เด็กสามารถปฏิบัติตามได้และเป็นประโยชน์จริง ๆ ควรหลีกเลี่ยงการลงโทษ ครูต้องมีสติอารมณ์ดี เป็นกันเองกับเด็ก ยอมรับในความสามารถของนักเรียนแต่ละคน และต้องเข้าใจหลักประชาธิปไตยปกครองเด็ก นอกจากนี้แล้วจะต้องคำนึงเสมอว่า ระเบียบนั้น ๆ ตั้งขึ้นเพื่ออะไร (Shevliakov, 1955 : 4) สนั่น สมิตร (2505 : 23) ได้กล่าวยืนยันว่า เด็กพร้อมเสมอที่จะอยู่ในระเบียบวินัย ถ้าหากมีระเบียบที่ดีและมีความยุติธรรมแล้ว เด็กยินดีที่จะอยู่ในกรอบเสมอ ที่เขาใจกันว่าเด็กไปชอบวินัยนั้นไม่จริง จึงอาจจะกล่าวได้ว่า ถ้าโรงเรียนมีระเบียบที่เหมาะสมแล้วจะมีผู้ฝ่าฝืนน้อยที่สุด

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเห็นว่า ทางโรงเรียนควรหลีกเลี่ยงการลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบ เพราะการลงโทษนั้นก่อให้เกิดการเก็บกด (Repression) ความขัดเคืองใจ (Conflict) และความคับข้องใจ (Frustration) ขึ้นแก่นักเรียนผู้ถูกลงโทษ ดังนั้น การแก้ปัญหาทางวินัยโดยวิธีการลงโทษจึงเป็นการยับยั้งความเจริญงอกงามของผู้ถูกลงโทษ และทำให้ผู้ถูกลงโทษขาดความเชื่อมั่นในตนเอง วิลเลียมสัน (Williamson, 1955 : 74-79) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางวินัยไว้ว่า ควรจะแก้ปัญหาทางวินัยด้วยวิธีการแนะแนวและให้คำปรึกษา โดยอาศัยผู้แนะแนว (Counselor) ที่มีความรู้ความสามารถ ผ่านการฝึกอบรมมาอย่างดี จะช่วยให้นักเรียนผู้กระทำผิดใจรักบังคับกับและควบคุมตนเอง มีวินัยในตนเอง สามารถนำตนเองไปในทางที่เหมาะสม

ที่จะช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้เจริญงอกงามและมีพัฒนาการสูงสุด

(Robert B. Kamm, 1955 :524) มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษา (Counseling) เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้กระทำผิดกระเบียบต่าง ๆ สามารถกลับตัวได้โดยไม่ต้องถูกลงโทษ ซึ่งนับว่าเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีค่าอย่างสูง

ในการแก้ปัญหาทางวินัยนั้นจำเป็นที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากหลาย ๆ ฝ่าย โดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน ไบลาร์ด และ รุทสแตง (Baillard and Ruth Strang, 1964 : บทนำ) ได้กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันนี้สมาคมครู-ผู้ปกครองได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยซึ่งครูและผู้ปกครองได้พบปะหารือกันถึงเรื่องความก้าวหน้าของนักเรียน และการพยายามเข้าใจในตัวเด็ก ตลอดจนสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวนักเรียน ข้อมูลเหล่านี้มีความจำเป็นมากในการแนะแนว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแนะแนวเด็กวัยรุ่น จึงอาจกล่าวได้ว่า ปัญหาทางวินัยเป็นเรื่องที่น่าสนใจควรจะได้ศึกษาให้ละเอียด เพื่อจะได้หาทางแก้ไขโดยรีบด่วน โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครองและครู ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยตามทัศนะของผู้ปกครอง เพื่อจะได้นำข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ไปใช้ประกอบการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา ในทัศนะของผู้ปกครองครั้งนี้ มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย
2. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความเหมาะสมของ

ระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ

3. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน
ที่ประพฤติผิดระเบียบของโรงเรียน

4. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัย
ของนักเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความสำคัญคือ

1. ช่วยให้เราทราบความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการร่วมกับแก้ปัญหา
ทางวินัยซึ่งจะเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุง และส่งเสริมให้ผู้ปกครองกับ
โรงเรียนได้ร่วมมือกันแก้ปัญหาทางวินัยมากยิ่งขึ้น

2. ช่วยให้เราทราบความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความเหมาะสม
ของระเบียบของโรงเรียน เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงแก้ไข
ระเบียบของโรงเรียนให้มีความเหมาะสมกับกาลสมัยมากยิ่งขึ้น

3. ช่วยให้เราทราบความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน
ที่ประพฤติผิดระเบียบ เพื่อจะได้นำมาพิจารณาถึงการลงโทษนักเรียนของทาง
โรงเรียนให้เหมาะสมมากที่สุด

4. ช่วยให้เราเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการประพฤติผิดระเบียบและฝ่าฝืน
ระเบียบของนักเรียน เพื่อจะได้หาทางป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมอันไม่เหมาะสม
กับสภาพของนักเรียน และหาทางส่งเสริมให้นักเรียนได้มีวินัยในตนเองมากยิ่งขึ้น

5. เพื่อจะได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ให้แนะแนว
(Counselor) ได้พิจารณาหาสาเหตุทางลक्षणทางวินัยโดยวิธีการให้คำปรึกษา
(Counseling)

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2518 ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา รวม 7 โรงเรียน โดยศึกษาในทัศนะของครูปกครองนักเรียน

2. การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ได้กระทำในขอบเขตที่วางไว้ในจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เท่านั้น ตัวแปรอื่น ๆ ที่มีโคจรมาเกี่ยวข้องไม่อยู่ในขอบเขตที่จะศึกษา

3. ตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- เพศ
- อายุ
- อาชีพ
- ระดับการศึกษา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย
- ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ
- การลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบ
- ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ได้กำหนดความหมายของคำต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. ระเบียบ หมายถึง ข้อบังคับของโรงเรียนที่วางไว้ การแต่งกาย และความประพฤติ

2. วินัย หมายถึงการปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน
3. การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย หมายถึงการติดต่อประสานงาน และการให้ความร่วมมือของผู้ปกครองกับทางโรงเรียนเพื่อลดปัญหาทางวินัย
4. ความเหมาะสมของระเบียบ หมายถึงความเห็นของผู้ปกครอง ที่เห็นด้วยกับระเบียบของโรงเรียน
5. การลงโทษ หมายถึง วิธีการที่ผู้ปกครองเห็นว่าควรกระทำต่อนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ
6. ความบกพร่องทางวินัย หมายถึง การไม่ปฏิบัติตามระเบียบ หรือการฝ่าฝืนระเบียบของนักเรียน
7. ผู้ปกครอง หมายถึงบุคคลซึ่งรับนักเรียนไว้ในปกครองหรืออุปการะเลี้ยงดู หรือบุคคลที่นักเรียนผู้นั้นอาศัยอยู่
8. นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึงนักเรียนซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลซึ่งได้เปิดทำการสอนอยู่แล้วตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา ในปีการศึกษา 2518
9. อายุ หมายถึง อายุของผู้ปกครองซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับ (Hurlock, 1959 : 372 - 382) คือ
 - 9.1 วัยผู้ใหญ่ตอนต้น (Early Adulthood)
อายุระหว่าง 21 - 40 ปี
 - 9.2 วัยกลางคน (Middle Age)
อายุระหว่าง 41 - 60 ปี
 - 9.3 วัยชรา (Old Age) อายุตั้งแต่ 61 ปีขึ้นไป
10. ระดับการศึกษา หมายถึงระดับการศึกษาของผู้ปกครองซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ

10.1 ทำการชันพระถมศึกษาปีที่ 4

10.2 สำเร็จชันพระถมศึกษาปีที่ 4 ถึงชันมัธยมศึกษาปีที่ 3

10.3 สูงกว่าชันมัธยมศึกษาปีที่ 3

11. อาชีพ หมายถึงงานที่ผู้ปกครองทำเป็นหลักเพื่อหารายได้
ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 6 อาชีพ (สนั่น ประจงจิตร, 2514 : 26) คือ

11.1 รับราชการ

11.2 ค้าขาย

11.3 เกษตร

11.4 รับจ้าง

11.5 ข้างฝีมือ

11.6 อื่น ๆ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

* เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ

- ✓ วินเซนต์ (Vincent , 1961 : 42 - 43) ได้กล่าวถึงความหมายของ วินัยแห่งตนไว้ว่า ความมีวินัยแห่งตน หมายถึง การที่บุคคลไม่กระทำการใด ๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองในอนาคตหรือการไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ เรื่องส่วนตัวและสิทธิของบุคคลอื่น รวมทั้งหมายถึงการที่บุคคลกระทำสิ่งที่ตนไม่ อยากทำ แต่การกระทำนั้นช่วยให้ความต้องการและสิทธิของบุคคลอื่นได้รับการ ตอบสนอง หรือการกระทำในสิ่งซึ่งเป็นผลให้บุคคลผู้นั้นประสบความสำเร็จในอนาคต
- ✱ เจอซิล (Jersild , 1960 : 165) ได้ค้นคว้าเกี่ยวกับแรงผลักดัน ภายในตัวเด็กพบว่า (บิดามารดามีอิทธิพลยิ่งในการสร้างวินัยให้กับเด็กและบิดามารดา จะต้องไม่ตามใจเด็กจนเกินไป แต่จะต้องไม่เข้มงวดกวดขันจนเกินไป ในการฝึก วินัยให้เด็กนั้น มัสเสน (Mussen , 1969 : 513-514) ได้ศึกษาพบว่า การ ฝึกวินัยโดยการให้ความรัก จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านความรู้สึกับผิดชอบ (conscience) ของเด็ก โดยการที่บิดามารดาจะต้องควบคุมให้เด็กปฏิบัติตาม ระเบียบวินัยและจะต้องชี้แจงให้เหตุผลเมื่อเด็กทำผิด ซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจและ รับฟัง วิธีการนี้จะช่วยให้เด็กจะเลิกทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม สำหรับ การฝึกวินัยโดยลงโทษทางกายนั้น มัสเสน ได้พบว่า การลงโทษทางกายไม่ช่วย ส่งเสริมพัฒนาการทางศีลธรรมของเด็ก เพียงแต่ช่วยยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ของเด็กเท่านั้น และผลของการลงโทษจะทำให้เด็กโกรธแค้น ผลการวิจัยของ มัสเสน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฮอฟแมน (Hoffman , 1970 : 286) ซึ่ง

ได้ศึกษาการฝึกวินัย 3 วิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การยับยั้งความรักและการรวมอำนาจ ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดาที่ฝึกวินัยเด็ก โดยวิธีการให้เหตุผลจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการฝึกวินัยจากบิดามารดาโดยวิธีการยับยั้งความรักและการรวมอำนาจ

จะเห็นว่า บิดามารดามีความสำคัญยิ่งในการฝึกวินัยเด็ก และการฝึกวินัยเด็กนั้นจะต้องฝึกโดยอาศัยความรักและการใช้เหตุผลควบคู่กันไป จะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองในที่สุด

นอกจากนี้สถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัวก็มีผลต่อการปลูกฝังความมีวินัยของเด็กด้วย เห็นได้จากผลการวิจัยของ เกดึกและอีเลเนอร์ (Glueck and Eleanor, 1950 : 261) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบเด็กเกรกับเด็กไม่เกรในเมืองบอสตัน และได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า สถานการณ์ต่าง ๆ ภายในครอบครัว อันได้แก่ ความมีระเบียบวินัย การอบรมสั่งสอน ความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตรและความสามัคคีในครอบครัว ถ้าหากสิ่งเหล่านี้ไม่เหมาะสมแล้ว โอกาสที่เด็กจะเกรจะมีถึงร้อยละ 98

ในการควบคุมระเบียบวินัยเด็กนั้น จำเป็นจะต้องคำนึงถึงระดับอายุของเด็กด้วย เวียสเฟลด์ (Weisfeld, 1974 : 1930 - B) ได้ศึกษาแบบการคิดทางวินัยของเด็ก พบว่า บิดามารดามีแนวโน้มในการควบคุมระเบียบวินัยของเด็กลดลง เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น แสดงว่า บิดามารดาให้อิสระแก่เด็กมากขึ้นเมื่อเด็กโตขึ้น

จุฬา บุรีภักดี (จุฬา บุรีภักดี, 2506-2507 : 20 - 22) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในประเทศปากีสถาน ตะวันตก ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ทางโรงเรียนได้มีรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียน

ไปยังผู้ปกครอง แต่ทางโรงเรียนไม่ค่อยจะได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเท่าที่ควร เพราะมีครูเพียงร้อยละ 40 เท่านั้น ที่ได้รับรายงานจากผู้ปกครอง มีโรงเรียนเพียงร้อยละ 16 ที่จำให้มีสมาคมครู-ผู้ปกครอง จัดให้มีการพบปะและจัดให้มีวันผู้ปกครอง (Parents Day) แต่มีครูส่วนมากเป็นจำนวนถึงร้อยละ 75 ที่สนับสนุนให้มีสมาคมครู-ผู้ปกครอง

จากผลการวิจัยของ จูทา บุรีภักดิ์ จึงกล่าวได้ว่า ผู้ปกครองมิได้ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเท่าที่ควร โดยเฉพาะการรายงานเกี่ยวกับตัวนักเรียนให้ทางโรงเรียนทราบ และทางโรงเรียนก็ยังจัดให้มีการพบปะกับผู้ปกครองน้อยมาก)

* วิจารณ์
ในปี 1968 บลอคท์ (Blodt, 1968 : 2429 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของผู้ปกครองและครูที่มีต่อโรงเรียนในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความพอใจมากในเรื่อง การให้คำบรรยาย การติชม การควบคุมในเรื่องระเบียบวินัย การให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเพื่อให้ นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบและการประชุมเกี่ยวกับปัญหาด้านพฤติกรรมต่าง ๆ แต่ปรากฏว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติต่อทางโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษาและต่างอาชีพ มีความเห็นในเรื่อง การร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยและความเหมาะสมของระเบียบไม่แตกต่างกัน

✓ เกี่ยวกับการลงโทษ กูค (Cooke , 1971 : 4370 - A) ได้ศึกษาความถี่เห็นของนิสิตและผู้ปกครอง พบว่า นิสิตมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องระเบียบต่าง ๆ นิสิตมีความต้องการอิสระมากขึ้น ต้องการให้ผู้ปกครองลดความเคร่งครัดการลงโทษต่าง ๆ ให้น้อยลง แต่ทั้งนิสิตและผู้ปกครองเห็นด้วยกับการลงโทษผู้ฝ่าฝืนระเบียบต่าง ๆ แสดงว่า ผู้ปกครองได้เคร่งครัดในเรื่อง

ระเบียบวินัยโดยเฉพาะเกี่ยวกับการลงโทษผู้ประพฤติผิดระเบียบ

เอกสารและการวิจัยภายในประเทศ

- ① * นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคณะ (นวลศิริ เปาโรหิตย์และคณะ, 2515 : 155-157) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ว่า วินัยจัดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นต่อเด็ก เพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางความประพฤติ ของเด็ก นอกจากนี้ สุชา จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม, 2511 : 49-53) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของวินัยในตนเองว่า การมีวินัยในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญ ในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็ก

จึงจำเป็นต้องหาทางส่งเสริมให้เด็กมีวินัยในตนเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้ กาญจนา หาสิตะพันธุ์ (กาญจนา หาสิตะพันธุ์, 2510 : 193) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยให้เด็กมีวินัยในตนเองไว้ว่า ครูและผู้ปกครองจะต้องให้เด็กเข้าใจว่า อะไรเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับเด็ก และสำหรับผู้อื่นด้วย และหาทางให้เด็กได้กระทำใน สิ่งที่ดีโดยยึดมั่นกับการตัดสินใจของตน ระเบียบต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นต้องให้เด็กได้ มีส่วนเสนอขึ้นมาเอง อภิปรายและเห็นชอบ เด็กมักจะไม่ค่อยฝ่าฝืน การฝึก ให้เด็กได้รู้จักรับผิดชอบชั่วดีไม่กระทำผิดเพราะสามารถบังคับตนเองได้นั้น สมกวร อภัยพันธุ์ (สมกวร อภัยพันธุ์, 2507 : 230) ได้กล่าวว่า เป็นวิธีการ ที่ดีกว่าการฝึกวินัยโดยใช้อำนาจภายนอกมาบังคับ

นอกจากนี้ สุชา จันทน์เอม (2516 : 190) ยังได้เสนอแนะวิธีการ ส่งเสริมให้เด็กรู้จักบังคับตนเองไว้ว่า นิยามารกาจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเด็ก
2. วางกฎเกณฑ์ในโอกาสอันเหมาะสม เมื่อเด็กทำผิด ควรอธิบาย ให้เด็กเข้าใจ ถ้าจะลงโทษเด็กก็ไม่ควรลงโทษด้วยอารมณ์โกรธ แต่ควรลงโทษ

เพื่อเป็นการสั่งสอน และให้เด็กเข้าใจด้วยว่า ทำไมเขาจึงถูกลงโทษ การสอนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และพ่อแม่จะต้องคงเส้นคงวา

3. ต้องยินยอมให้เด็กมีอิสระในการพัฒนาตนเองตามสมควร

4. ต้องมีความนับถือในตัวเด็ก และยกย่อง ชมเชย เด็ก

บ้างในโอกาสอันสมควร

5. ต้องเข้าใจถึงความสามารถของเด็กและช่วยให้เขาได้เรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่ควรกระทำ

จะเห็นว่าวินัยมีความสำคัญยิ่ง และจุดมุ่งหมายของการฝึกวินัยให้แก่เด็กก็คือ ต้องการให้เด็กมีวินัยในตนเอง (Self - discipline) ซึ่งบิดามารดาจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเด็กเป็นอย่างดี และจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์

ชาร์ง บัวศรี (ชาร์ง บัวศรี, 2506 : 137 - 162) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ของการกำหนดระเบียบวินัยที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างพัฒนาการและบุคลิกภาพของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2. ต้องไม่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณี กฎหมายบ้านเมือง และข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ

3. ต้องไม่ก่อให้เกิดการแตกравความสามัคคี

4. ต้องเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยการร่วมร่วของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

5. ต้องเป็นสิ่งที่มุ่งป้องกันมากกว่าการแก้ไข

6. ต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้

✓ ในการออกระเบียบจึงต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ดังกล่าวด้วย
เดโช สนวนานนท์ (เดโช สนวนานนท์, 2507 : 5 - 10) ได้เสนอแนะลักษณะ

ส่วนในโรงเรียนรัฐบาลหญิง ได้แก่ การศกโกง ไม่สนใจเรียน หนีโรงเรียน การลักขโมย ตามลำดับ

การศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กนั้น นอกจากศึกษาจากความคิดเห็นของครูแล้ว ยังสามารถที่จะศึกษาได้จากความเห็นของผู้ปกครอง หรือความเห็นของเด็กก็ได้ ปัญหาบางอย่างเห็นได้จากความขัดแย้งระหว่างความเอาใจใส่หรือการเข้มงวดกวดขันของพ่อแม่เมื่อเห็นว่าเด็กประพฤติคนไม่เหมาะสม เกี่ยวกับเรื่องความขัดแย้งนี้ อัญชลี ถันศิริ (อัญชลี ถันศิริ, 2517 : 64-72) ได้ศึกษาลักษณะความขัดแย้งกับพ่อแม่และความต้องการทางจิตของวัยรุ่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่น อายุระหว่าง 13-20 ปี และได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า วัยรุ่นมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ และ วัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุมากกว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่พอ ๆ กัน ในปีเดียวกัน สังวาลย์ สมสนิท (สังวาลย์ สมสนิท, 2517 : 75-79) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และการปรับตัวของวัยรุ่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และปีที่ 5 และได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า เด็กวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่าพ่อ และเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่พอ ๆ กัน ผลการวิจัยนี้จึงสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ อัญชลี ถันศิริ (2517) และนอกจากนี้สังวาลย์ สมสนิทยังพบว่า เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอาชีพต่างกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่พอ ๆ กัน

รู้อย่างนี้ จากผลการวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศกัน มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน และผู้ปกครองที่ต่างระดับอายุ ทางระดับการศึกษาและต่างอาชีพกัน มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

ความร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ดังเช่น

เต็มสิริ บุญสิงห์ (เต็มสิริ บุญสิงห์, 2504 : 53-54) ได้ให้เหตุผลว่า ใน การปกครองนักเรียนนั้น จะต้องประสานงานกับผู้ปกครองด้วยเหตุผล ดังนี้

1. เพื่อครูจะรู้จักกับผู้ปกครอง รู้จักรายละเอียดเกี่ยวกับ ตัวเด็ก และรู้จักสิ่งแวดล้อมทางบ้าน

2. เพื่อจะได้ทำความเข้าใจกันระหว่างครูกับผู้ปกครอง ร่วมมือ ช่วยเหลือเด็กและรับผิดชอบในเรื่องเด็กร่วมกัน

3. เพื่อให้ผู้ปกครองและครูได้เข้าใจเด็กตรงกัน โดยถูกต้อง และตรงกับความเป็นจริง

4. ครูอาจจะมีโอกาสประสานความเข้าใจอันดีระหว่างเด็ก และผู้ปกครอง ถ้าหากบุคคลทั้งสองไม่เข้าใจกัน

นอกจากนี้ เต็มสิริ บุญสิงห์ ยังได้กล่าวถึงเทคนิคการติดต่อผู้ปกครอง ไว้วา มีวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. การเยี่ยมบ้าน
2. ตั้งสมาคมครู-ผู้ปกครอง
3. การเชิญโดยไม่มีพิธีรีตรองให้มาเยี่ยมโรงเรียน
4. การเชิญมาเป็นส่วนตัวเพื่อปรึกษาหรือสัมภาษณ์
5. การติดต่อทางจดหมาย แบบสอบถาม แฉ่งการณ์ การชี้แจง เป็นลายลักษณ์อักษร หรือทำสัญญา เป็นต้น

ในกานความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับ โรงเรียน และการเอาใจใส่ของครูต่อนักเรียนนั้น สมบูรณ์ มุขกุล (สมบูรณ์ มุขกุล, 2506 : 34-35) ได้สำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อ โรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาดัชวิทยากรศึกษา ประสานมิตร ผลการสำรวจพบว่า

1. คานการทำงานของครู ผู้ปกครองส่วนมากคือประมาณร้อยละ 70 พอใจ ผู้ปกครองร้อยละ 6 รู้สึกไม่พอใจครูบางคนทีละหลวมในเรื่องระเบียบ

วินัย และไม่สามารถควบคุมนักเรียนได้ ส่วนผู้ปกครองอีกร้อยละ 18 ไม่แสดงความคิดเห็นโดยอาจว่าไม่ทราบ

2. ด้านการสอนศีลธรรมจรจรรยา ผู้ปกครองส่วนมากคือประมาณร้อยละ 48 เห็นว่าเพียงพอแล้ว ผู้ปกครองร้อยละ 30 เห็นว่าไม่เพียงพอ ต้องการให้ทางโรงเรียนเข้มงวดกวดขันศีลธรรมจรรยาให้มากขึ้น ส่วนผู้ปกครองอีกร้อยละ 12 ไม่สามารถให้คำตอบได้

3. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งเห็นว่าดีแล้ว และผู้ปกครองอีกครึ่งหนึ่งเห็นว่ายังมีความสัมพันธ์น้อยไป

จากการวิจัยครั้งนี้ สมบูรณ์ บุญกุล ยังพบอีกว่า โดยทั่ว ๆ ไป ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างวัย ต่างระดับการศึกษา และต่างอาชีพ มีความเห็นในเรื่อง การทำงานของครู การสอนศีลธรรมจรรยา และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

พรณี ปัทมศิริ (พรณี ปัทมศิริ, 2510 : 4) ได้ศึกษาทัศนคติและความเห็นของผู้ปกครองและนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ผู้ปกครองมีความพอใจในการสอนของครูเป็นอย่างมาก และผู้ปกครองยังเห็นว่า โรงเรียนมีส่วนทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความคิด เอาใจใส่ต่อการเรียน และมีความรู้ที่ขึ้นกว่าเดิม

จึงสรุปได้ว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา และต่างอาชีพกัน มีความเห็นในเรื่องการรวมกันแก้ปัญหาทางวินัยไม่แตกต่างกัน

ในการแก้ปัญหาทางวินัยนั้นมักจะใช้วิธีการลงโทษ เห็นได้จากกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ.2515 (ประกาศ, 4 กันยายน 2515 : 1) ได้กำหนดไว้ว่า การลงโทษหมายถึงการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤติผิดหรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ

ของสถานศึกษา หรือของ กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสั่งสอนให้มีความประพฤติดี หรือเพื่อใช้เช็ดถู การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา หรือครูอาจารย์ ที่หัวหน้าสถานศึกษามอบหมายและให้ดำเนินการตามความเหมาะสม ดังต่อไปนี้

1. วากถาวรตักเตือน
2. ฝึมน
3. ทำทัณฑ์บน
4. สั่งพักการเรียน
5. ให้ออก
6. คัดชื่อออก

การกำหนดโทษดังกล่าวนี้ ได้กำหนดตามลำดับจากโทษสถานเบาที่สุด คือ วากถาวรตักเตือน จนกระทั่งโทษสถานหนักที่สุดคือ คัดชื่อออก

นำทรัพย์ จันทน์หอม (นำทรัพย์ จันทน์หอม, 2509 : 59) ได้ศึกษาความมุ่งหวังของนักเรียนตอกรู้ในเรื่องการลงโทษและการให้รางวัล โดยศึกษาจากนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า การให้รางวัลที่เด็กชอบมากที่สุดคือ การชมเชย การสัญญาว่าจะให้รางวัล การให้สิทธิพิเศษ ให้รางวัล และไม่สนใจตามลำดับ ส่วนการลงโทษที่เด็กชอบมากที่สุดคือ การตักเตือน การดู การตัดสิทธิ และไม่สนใจ ตามลำดับ จึงสรุปได้ว่า เด็กชอบการลงโทษสถานเบาที่สุด คือ การวากถาวรตักเตือน

ส่วนผู้ปกครองนั้น รชนี กิติพรชัย และ มธุรส วีระเดชกำแหง

(รชนี กิติพรชัย , 2515 : 65-66) ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ พบว่าพ่อแม่ที่มีการศึกษาก็ และพ่อแม่ที่มีการศึกษาน้อยยังใช้วิธีการลงโทษเมื่อเด็กทำผิด แต่ใช้วิธีการลงโทษต่างกัน กล่าวคือ พ่อแม่ที่มีการศึกษาก็ จะลงโทษเด็กโดยการ

ตกเดือน แนะนำชี้แจงเหตุผล ไม่ใช้การเขียนตีหรือลงโทษอย่างรุนแรง แต่พ่อแม่
ที่มการศึกษาน้อย มักนิยมการลงโทษด้วยวิธีการรุนแรง เช่น ตี ตี ฆ่านตี นอก
จากนี้ผลการวิจัยของ รัชนี กิติพรชัย ยังพบผลที่น่าสนใจอีกว่า พ่อในกลุ่มตัวอย่าง
ซึ่งส่วนมากมีการศึกษาสูงกว่าแม่ไม่นิยมการลงโทษ ✓

อย่างไรก็ตามการลงโทษย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับผู้ลงโทษ
ผู้ถูกลงโทษ และวิธีการลงโทษเป็นสำคัญ มีผู้ที่ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสีย
ของการลงโทษไว้มากมาย เช่น ระวังพันธ์ โสมนะพันธ์ (ระวังพันธ์ โสมนะพันธ์ ,
2515 : 57) ได้กล่าวถึงการลงโทษไว้ว่า การลงโทษเป็นวิธีการควบคุมพฤติกรรม
ซึ่งมีประสิทธิภาพต่ำ ปรีชา ชรรมา (ปรีชา ชรรมา, 2515 : 57) เห็นว่า
การลงโทษมีผลทั้งในด้านการลดปัญหา และในการเพิ่มปัญหา หากได้ใช้การลงโทษ
อย่างเหมาะสมจริง ๆ แล้ว จะมีผลในการลดปัญหามากกว่าการเพิ่มปัญหาให้แก่
ผู้ลงโทษและผู้ถูกลงโทษ แต่จากการลงโทษนั้นขาดความเหมาะสมแล้วย่อมเป็นการ
เพิ่มปัญหามากกว่าการลดปัญหา นอกจากนี้ ชูชีพ อ่อนโคกสูง (ชูชีพ อ่อนโคกสูง,
2516 : 15) ได้กล่าวว่า การลงโทษเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความกลัว และ
ความวิตกกังวล เป็นต้นเหตุที่ทำให้ผู้ถูกลงโทษขาดความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นผล
ให้บุคคลขาดวินัย

จากผลการวิจัยและเหตุผลดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า ผู้ปกครองที่ต่างเพศ
ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา และต่างอาชีพกัน มีความเห็นในเรื่องการ
ลงโทษแตกต่างกัน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา และ
ต่างอาชีพ มีความเห็นในเรื่องการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยไม่แตกต่างกัน

2. ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา และต่างอาชีพ มีความเห็นในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติไม่แตกต่างกัน

3. ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษา และต่างอาชีพ มีความเห็นในเรื่องการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤตินิกระเบียบแตกต่างกัน

4. ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างระดับอายุ ต่างระดับการศึกษาและต่างอาชีพ มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยแตกต่างกัน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ได้สำเร็จตามความมุ่งหมาย ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการเป็นลำดับขั้น ดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือ
3. การรวบรวมข้อมูล

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษากับกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดนครราชสีมา เนื่องจากว่าประชากรในจังหวัดนี้มีจำนวนถึง 1,169,589 คน ซึ่งนับว่ามากพอสมควรในการที่มีจำนวนประชากรมากโอกาสที่จะเกิดปัญหาต่าง ๆ ก็ย่อมจะมีมาก จึงควรจะได้ศึกษาทางด้านวินัยของเด็กในโรงเรียน เพื่อจะได้หาทางป้องกันและแก้ไขต่อไป ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เลือกโรงเรียนรัฐบาลที่สังกัดกรมสามัญศึกษาซึ่งเปิดทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นครบทุกชั้น เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า โรงเรียนซึ่งอยู่ในสังกัดเดียวกัน และเปิดสอนในระดับเดียวกันนั้นย่อมจะมีระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนเหมือนกัน

2. ผู้ปกครองนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้น เป็นบุคคลผู้ซึ่งมีความใกล้ชิดกับนักเรียน โดยถือเอาผู้ที่มีชื่อเป็นผู้ปกครองนักเรียนในสมุดรายนามประจำตัวของนักเรียนแต่ละคน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Random Sampling) ผู้ปกครองนักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษาที่เปิดทำการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นครบทุกระดับชั้น ปีการศึกษา 2518 จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 170 คน ดังต่อไปนี้

โรงเรียนเบญจมราชูทิศ	จำนวน	23	คน
โรงเรียนกัลยาณีนครศรีธรรมราช	จำนวน	25	คน
โรงเรียนปากพนัง	จำนวน	28	คน
โรงเรียนสตรีปากพนัง	จำนวน	25	คน
โรงเรียนทุ่งสง	จำนวน	26	คน
โรงเรียนสตรีทุ่งสง	จำนวน	25	คน
โรงเรียนร่อนพิบูลย์	จำนวน	18	คน

จำนวนผู้ปกครองที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 170 คน จำแนกตามกลุ่ม
ตัวแปรที่ไขว้วิเคราะห์ ดังปรากฏใน ตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรที่ใช้วิเคราะห์

ตัวแปรใหญ่	ตัวแปรย่อย	จำนวน	คิดเป็นร้อยละ
1. เพศ	ชาย	117	68.82
	หญิง	53	31.18
2. อายุ	21 - 40 ปี	59	34.70
	41 - 60 ปี	104	61.18
	61 ปีขึ้นไป	7	4.12
3. อาชีพ	รับราชการ	53	31.18
	ค้าขาย	38	22.35
	เกษตรกร	39	22.94
	รับจ้าง	14	8.23
	ช่างฝีมือ	7	4.12
	อื่น ๆ	19	11.18
4. ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าชั้น ป.4	37	21.76
	ป.4 - มศ.3	87	51.18
	สูงกว่า มศ.3	46	27.06

2. การสร้างเครื่องมือ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นเอง โดยมีลำดับขั้นดังนี้

1. ศึกษาผลงานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัย ปัญหาทางวินัย การแก้ปัญหาทางวินัย การติดต่อประสานงานระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน และระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการที่ว่าด้วย ความประพฤติ การแต่งกาย และการลงโทษ
2. อาศัยความรู้ ความเข้าใจ จากการศึกษาดังกล่าว สร้างแบบสอบถามขึ้นภายในขอบเขตของจุดมุ่งหมาย จำนวน 140 ข้อ
3. นำแบบสอบถามไปทดลองสอบกับผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนทุ่งสง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงคุณภาพของแบบสอบถาม โดยหาอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ ใช้สูตร (McNemar, 1959 : 109)

$$t = \frac{M_1 - M_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คงปรากฏในภาคผนวก

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง และผู้วิจัยได้นำมาหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half) ใช้สูตร (McNemar, 1959 : 157)

$$r_{12} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

$$r_{ab} = \frac{2r_{12}}{1 + r_{12}}$$

ปรากฏว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีความเชื่อมั่นได้ .8368

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับการรายละเอียดของผู้ปกครอง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ และ ระดับการศึกษา

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) จำนวน 15 ข้อ ดังตัวอย่าง

ข้อคำถาม	เป็นประจำ	บ่อย ๆ	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เลย
ท่านมีโอกาสได้พบปะกับครูประจำชั้นของนักเรียน					
ท่านไม่ทราบผลการสอบในแต่ละครั้งของนักเรียน					

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความถี่เห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกาย และความประพฤติ จำนวน 32 ข้อ ดังตัวอย่าง

ข้อคำถาม	เห็นควยมากที่สุด	เห็นควยมาก	เห็นควย	ไม่กดยเห็นควย	ไม่เห็นควยเลย
กำหนดให้กางเกงของนักเรียนชายต้องมีจีบ					
ให้นักเรียนสูบบุหรี่ได้เมื่ออยู่นอกโรงเรียน					

ตอนที่ 4 ถามความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน จำนวน 15 ข้อ
ดังตัวอย่าง

ข้อคำถาม	เวลา พักเที่ยง	เขียน	ทำ ทัณฑ์บน	สั่งพัก การเรียน	ให้ออก	คัดข้อ ออก
นักเรียนพูดจาขวาววคร นักเรียนสูบบุหรี่เมื่ออยู่นอกโรงเรียน						

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทาง
วินัยของนักเรียน จำนวน 19 ข้อ ดังตัวอย่าง

ข้อคำถาม	เห็นบ่อย ที่สุด	เห็นบ่อยๆ	เห็นบ้าง ครั้ง	เห็นนานๆ ครั้ง	ไม่เคย เห็นเลย
นักเรียนหนีโรงเรียน นักเรียนสูบบุหรี่					

ความหมายของมาตราส่วนประเมินค่า

มาตราส่วนประเมินค่าในแต่ละตอนมีความหมาย ดังนี้

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหา
ทางวินัย มาตราส่วนประเมินค่าทั้ง 5 มีความหมาย ดังนี้

เป็นประจำ หมายถึง การที่ผู้ปกครองได้ติดต่อและได้ให้ความร่วมมือกับ
ทางโรงเรียน ตามข้อคำถามนั้น ๆ เป็นประจำไม่เคยขาด
บ่อย ๆ หมายถึง การที่ผู้ปกครองได้ติดต่อและได้ให้ความร่วมมือกับ
ทางโรงเรียนบ่อย ๆ มีน้อยครั้งที่มีได้ปฏิบัติตามข้อคำถามนั้น

บางครั้ง หมายถึงการที่ผู้ปกครองได้ติดต่อและได้ให้ความร่วมมือกับทาง
โรงเรียนบ้างในบางครั้ง แต่น้อยกว่าบ่อย ๆ
นาน ๆ ครั้ง หมายถึงการที่ผู้ปกครองได้ติดต่อและได้ให้ความร่วมมือกับทาง
โรงเรียนน้อยกว่าบางครั้ง ส่วนมากมิได้ปฏิบัติตามข้อคำตามนั้น
ไม่เคยเลย หมายถึงการที่ผู้ปกครองไม่เคยได้ติดต่อและให้ความร่วมมือกับ
ทางโรงเรียนเลย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายและ
ระเบียบความประพฤติ มาตรฐานประเมินค่าทั้ง 5 มีความหมาย ดังนี้

เห็นควายนากที่สุด	หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบว่า ระเบียบนั้นมีความเหมาะสมมากที่สุด
เห็นควายนาก	หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบว่า ระเบียบนั้นมีความเหมาะสมมาก
เห็นควายน	หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบว่า ระเบียบนั้นมีความเหมาะสม
ไม่กอยเห็นควายน	หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบว่า ระเบียบนั้นไม่กอยจะเหมาะสม
ไม่เห็นควายนเลย	หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบว่า ระเบียบนั้นไม่มีความเหมาะสมเลย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการลงโทษ
มาตรฐานประเมินค่าทั้ง 6 มีความหมายดังนี้

ว่ากล่าวตักเตือน	หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่าควรลงโทษ นักเรียน ที่ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำตามนั้นเพียงโทษ สถานเบาที่สุด คือว่ากล่าวตักเตือน
------------------	---

เขียน หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่าควรจะลงโทษนักเรียน
ที่ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นให้หนักกว่ากล่าวตักเตือน
โดยการเขียน

ทำทัณฑ์บน หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่าควรจะลงโทษนักเรียน
ที่ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นให้หนักกว่าการเขียนโดยการ
ทำทัณฑ์บน

สั่งพักการเรียน หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่าควรจะลงโทษ
นักเรียน ที่ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นให้หนักกว่าการทำ
ทัณฑ์บน โดยการสั่งพักการเรียน

ให้ออก หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่าควรจะลงโทษนักเรียน
ที่ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นให้หนักกว่าการสั่งพักการเรียน
โดยการให้ออก

คัดข้อออก หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่าควรจะลงโทษนักเรียน
ที่ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นโดยการลงโทษสถานหนักคือ
คัดข้อออก

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของ
นักเรียน มาตราส่วนประเมินค่าทั้ง 5 มีความหมาย ดังนี้

เห็นบ่อยที่สุด หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่านักเรียนได้ประพฤติ
ปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นบ่อยที่สุด

เห็นบ่อยๆ หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่านักเรียนได้ประพฤติ
ปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นบ่อย ๆ

เห็นบางครั้ง หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่านักเรียนได้
ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นบ้างบางครั้ง

เห็นนาน ๆ ครั้ง หมายถึงความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่านักเรียนได้
ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นบ้างนาน ๆ ครั้ง

ไม่เคยเห็นเลย หมายถึง ความเห็นของผู้ปกครองที่เห็นว่านักเรียนไม่ได้
ประพฤติปฏิบัติตามข้อคำถามนั้นเลย

การตรวจให้คะแนน

การให้คะแนนในแบบสอบถามฉบับนี้มีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวิจัย
ข้อคำถามที่สร้างขึ้นมีอยู่ 2 ลักษณะคือ ข้อคำถามที่เป็นไปในทางบวก ได้แก่ข้อ
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 15 ข้อเหล่านี้ให้คะแนน 5, 4,
3, 2 และ 1 เมื่อตอบในช่อง เป็นประจำ บ่อย ๆ บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง
และ ไม่เคยเลย ตามลำดับ และข้อคำถามที่เป็นไปในทางลบ ได้แก่ข้อ 12, 13,
และ 14 ข้อเหล่านี้ให้คะแนน 1, 2, 3, 4 และ 5 เมื่อตอบในช่อง เป็นประจำ
บ่อย ๆ บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง และไม่เคยเลย ตามลำดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายและ
ระเบียบความประพฤติ ข้อคำถามที่สร้างขึ้นมีอยู่ 2 ลักษณะคือ ข้อคำถามที่เป็นไป
ในทาง บวก ได้แก่ข้อ 1, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 18, 19, 24, 25,
26, 27, 28, 29, 30, 31 และ 32 ข้อเหล่านี้ให้คะแนน 5, 4, 3, 2,
และ 1 เมื่อตอบในช่อง เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยบ้าง เห็นด้วย ไม่ค่อยเห็น
ด้วย และไม่เห็นด้วยเลย ตามลำดับ และข้อคำถามที่เป็นไปในทางลบ ได้แก่ข้อ
2, 3, 8, 9, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 22 และ 23 ข้อเหล่านี้

ให้คะแนน 1, 2, 3, 4 และ 5 เมื่อตอบในช่อง เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก
เห็นด้วย ไม่ค่อยเห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยเลย ตามลำดับ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการลงโทษ ข้อคำถาม
ที่สร้างขึ้นมีอยู่ลักษณะเดียว ให้คะแนน 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 เมื่อตอบในช่อง
วากล่าวักเตือน เขียน ทำทัณฑ์บน สั่งพักการเรียน ให้ออก และคัดชื่อออก
ตามลำดับ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของ
นักเรียน ข้อคำถามที่สร้างขึ้นมีอยู่ลักษณะเดียว ให้คะแนน 5, 4, 3, 2, และ 1
เมื่อตอบในช่อง เห็นน้อยที่สุด เห็นน้อย ๆ เห็นบางครั้ง เห็นนาน ๆ บ้าง
และ ไม่เคยเห็นเลย ตามลำดับ

การรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการ 2 อย่างคือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง ผู้วิจัยจึงได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างจาก
ทั้ง 7 โรงเรียน ประมาณโรงเรียนละ 7 คน และออกไปเก็บข้อมูลจากครูปกครอง
ด้วยตนเอง จำนวนทั้งหมด 49 คน โดยผู้วิจัยเขียนคำตอบของครูปกครองลงในแบบ
สอบถามเอง

2. ข้อมูลอีกส่วนหนึ่งได้เก็บรวบรวมมาจากแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัย
ได้แจกนักเรียนไปให้ครูปกครองในกลุ่มตัวอย่างตอบ จำนวน 160 ฉบับ

การชักนํากับข้อมูล

1. พิจารณาแบบสอบถามทุกฉบับแล้วคัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์
ได้จำนวน 170 ฉบับ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์

2. นำแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. จำแนกแบบสอบถามออกตามตัวแปรที่จะวิเคราะห์
4. วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สูตรทางสถิติ
5. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลควยตาราง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. รายเฉลี่ยของคะแนน (Mean) โดยใช้สูตร (McNemar, 1959:16)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย

ΣX = ผลรวมของคะแนน

N = จำนวนผู้ปกครองในแต่ละกลุ่มตัวแปร

2. ความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน โดยใช้สูตร (Ferguson, 1966 . 67)

$$S^2 = \frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนน

ΣX^2 = ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\Sigma X)^2$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N = จำนวนผู้ปกครองในแต่ละกลุ่มตัวแปร

3. ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้

Two - Tailed Test ใช้สูตร (McNemar, 1959 : 109)

$$t = \frac{M_1 - M_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ t = ค่าที่จะพิจารณาใน t - distribution

M_1 = ค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ 1

M_2 = ค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ 2

S_1^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ 1

S_2^2 = ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวแปรที่ 2

N_1 = จำนวนผู้ปกครองในกลุ่มตัวแปรที่ 1

N_2 = จำนวนผู้ปกครองในกลุ่มตัวแปรที่ 2

4. ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวแปรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้

วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ One - Way Classification Design

ใช้สูตร (Lindquist, 1956 : 56)

Source of Variation	df.	SS	MS
Treatment (A)	$a - 1$	$SS_A = \sum_{j=1}^a T_j^2 / n_j - T^2 / N$	$MS_A = SS_A / a - 1$
Within - Group (W)	$N - a$	$SS_W = SS_T - SS_A$	$MS_W = SS_W / N - a$
Total	$N - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^a \sum_{i=1}^{n_j} x^2 - T^2 / N$	

$$F = \frac{MS_A}{MS_W}$$

เมื่อ F = ค่าที่จะพิจารณาใน F - distribution

MS_A = ค่า Mean Square ระหว่างตัวแปร

MS_W = ค่า Mean Square ภายใน

5. ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างระหว่างระดับอายุ โดยใช้ q - statistics ตามวิธีของ นิวแมน คีล (Newman - Keuls Method) ใช้สูตร (Winer, 1971 : 210 - 218)

$$q = \frac{\bar{T}_{\text{largest}} - \bar{T}_{\text{smallest}}}{\sqrt{MS_{\text{error}}/\tilde{n}}}$$

เมื่อ $\bar{T}_{\text{largest}}$ = คะแนนเฉลี่ยของ Treatment ที่มากที่สุด
 $\bar{T}_{\text{smallest}}$ = คะแนนเฉลี่ยของ Treatment ที่น้อยที่สุด
 $\tilde{n}$ = Harmonic mean ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 MS_{error} = Mean Square Error

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

X ✓	แทน	คะแนนดิบ
$\bar{X}$ ✓	แทน	คะแนนเฉลี่ย
ΣX ✓	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
S^2 ✓	แทน	ความแปรปรวน
N ✓	แทน	จำนวนผู้ปกครองในกลุ่มตัวแปร
SS ✓	แทน	Sum of Squares
MS ✓	แทน	Mean Square
df ✓	แทน	Degree of Freedom
F ✓	แทน	ค่าที่พิจารณาใน F-distribution
t ✓	แทน	ค่าที่พิจารณาใน t-distribution
q	แทน	Studentized q-statistics
$\bar{h}$	แทน	Harmonic mean
A	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี
B	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 41 - 60 ปี
C	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองที่มีอายุมากกว่า 61 ปี ขึ้นไป

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอพร้อมทั้งแปลความหมาย โดยมีลำดับชั้นดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองในระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้

- 1.1 เพศ
- 1.2 ระดับอายุ
- 1.3 ระดับการศึกษา
- 1.4 อาชีพ

2. การวิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

1. การทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

1.1 ทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองระหว่างเพศตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ

- 1.1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ
- 1.1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย

ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและ

ความประพฤติ

การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ

ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

ตาราง 2 คำนัยสำคัญของความแตกต่างของความเห็นของผู้ประกอบการ
ระหว่างเพศชายและหญิง

ตัวแปรตาม	ตัวแปรอิสระ	N	$\bar{X}$	S^2	t
การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย	ชาย	117	40.812	56.637	1.052
	หญิง	53	42.151	60.284	
ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ	ชาย	117	141.137	255.947	.579
	หญิง	53	139.543	331.426	
การจูงใจนักเรียน	ชาย	117	27.419	46.608	.174
	หญิง	53	27.208	57.187	
ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	ชาย	117	43.359	323.887	.497
	หญิง	53	44.642	206.273	

ตาราง 2 ผู้วิจัย พบว่า ผู้ประกอบการที่ต่างเพศกัน มีความเห็นในเรื่อง การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ การจูงใจนักเรียนซึ่งประพฤตินิกระเบียบ และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ = ไม่แตกต่างกัน

1.2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ประกอบการที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

$$F = .5$$

$$F_{\alpha} = .01$$

$$F_{\alpha} = .001$$

ตาราง 3 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของ
ความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ในเรื่อง
การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอายุ	2	333.0212	166.5106	2.9315
ภายในกลุ่มอายุ	167	9485.5072	56.7994	
รวม	169	9818.5284		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 3 แสดงว่า ผู้ปกครอง
ที่มีระดับอายุแตกต่างกันมีความเห็นในเรื่องการรวมกันแก้ปัญหาทางวินัยแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของ
ความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ในเรื่อง
ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอายุ	2	954.8627	477.4313	6.2114**
ภายในกลุ่มอายุ	167	12836.1384	76.8632	
รวม	169	13791		

** ค่า F มีนัยสำคัญที่ .01

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4 พบว่า ผู้ปกครองที่มี
ระดับอายุแตกต่างกันมีความเห็นในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกาย
และความประพฤติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อนำคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองในแต่ละระดับอายุมาทดสอบความ
แตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้ q - Statistics แล้ว ปรากฏผลดังแสดง
ไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครอง
ที่มีระดับอายุต่างกัน ในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบ
การแต่งกายและความประพฤติ

ระดับอายุ	C A B			
	$\bar{X}$	130	140.881	142.028
C	130	-	10.881 ^{**}	12.028 ^{**}
A	140.881		-	1.147
B	142.028			-

		$r = 2$	$r = 3$
	$q .95(r, 167)$	2.785	3.335
	$q .99(r, 167)$	3.670	4.160
$\sqrt{\frac{MS_w}{n}}$	$q .95(r, 167)$	3.800	6.945
$\sqrt{\frac{MS_w}{n}}$	$q .99(r, 167)$	7.043	8.663

**

ถ้า q มีนัยสำคัญที่ .01

จากการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในตาราง 5 ผู้วิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี และ 41 - 60 ปี ต่างก็มีความเห็นว่าการเลี้ยงดูและการดูแลร่างกายและความประพฤติมีความเหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่มีอายุมากกว่า 61 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี และผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 41 - 60 ปี มีความเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุต่างกัน ในเรื่องการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤตินิโคระเบียบ

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอายุ	2	201.8747	100.9373	2.0224
ภายในกลุ่มอายุ	167	8334.6528	49.9081	
รวม	169	8536.5275		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 6 แสดงว่า ผู้ปกครองที่มีระดับอายุต่างกันมีความเห็นในเรื่องการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤตินิโคระเบียบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง
ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับอายุต่างกัน ในเรื่อง
ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอายุ	2	28.100	14.0500	.0436
ภายในกลุ่มอายุ	167	53760.	321.9161	
รวม	169	53788.1000		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 7 พบว่า ผู้ปกครอง
ที่มีระดับอายุต่างกันมีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

ตาราง 8 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง
ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน
ในเรื่องการรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มการศึกษา	2	22.5676	11.2838	.1923
ภายในกลุ่มการศึกษา	167	9795.9608	58.6584	
รวม	169	9818.5284		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 8 แสดงว่า ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นในเรื่องการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มการศึกษา	2	235.5377	117.7688	.5213
ภายในกลุ่มการศึกษา	167	37707.	225.7904	
รวม	169	37942.5377		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 9 ผู้วิจัยพบว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 10 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง
ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ใน
เรื่องการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบ

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มการศึกษา	2	19.4107	9.7039	.1878
ภายในกลุ่มการศึกษา	167	8626.4737	51.6555	
รวม	169	8645.8844		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 10 แสดงว่า ผู้ปกครอง
ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นในเรื่องการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิด
ระเบียบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 11 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง
ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ใน
เรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มการศึกษา	2	656.7368	328.3684	1.2141
ภายในกลุ่มการศึกษา	167	45166.1483	270.4555	
รวม	169	45822.8851		

ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 11 พบว่า ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1.4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน

ตาราง 12 ค่าการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน ในเรื่อง การรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอาชีพ	5	250.8643	50.1728	.8441
ภายในกลุ่มอาชีพ	164	9747.6641	59.4369	
รวม	169	9998.5284		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 12 ผู้วิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันมีความเห็นในเรื่องการรวมกันแก้ปัญหาทางวินัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง
ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน ในเรื่อง
ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและประเพณี

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอาชีพ	5	857.0858	171.4171	1.4949
ภายในกลุ่มอาชีพ	164	18805.4519	114.6673	
รวม	169	19662.5377		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 13 แสดงว่า ผู้ปกครอง
ที่มีอาชีพต่างกันมีความเห็นในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบแตกต่างกันอย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่าง
ของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน ในเรื่อง
การลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบ

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอาชีพ	5	383.9199	76.7839	1.3114
ภายในกลุ่มอาชีพ	164	9601.9617	58.5485	
รวม	169	9985.8816		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 14 พบว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันมีความเห็นในเรื่องการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อทดสอบความแตกต่างของความเห็นของผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน ในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มอาชีพ	5	1638.4425	327.6885	1.2150
ภายในกลุ่มอาชีพ	164	44229.6575	269.6930	
รวม	169	45868.1000		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 15 แสดงว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันมีความเห็นในเรื่อง ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การวิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

2.1 ความเห็นเกี่ยวกับการรวมกันแก้ปัญหาทางวินัย

พิจารณาคำคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น

2 ลักษณะ คือ

2.1.1 แบบสอบถามที่มีข้อความเป็นทางบวก จะแปลความหมายตามน้ำหนักของค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

- .50 - 1.49 หมายความว่า ครูหรือผู้ปกครองไม่ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย
- 1.50 - 2.49 หมายความว่า ครูหรือผู้ปกครองได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง
- 2.50 - 3.49 หมายความว่า ครูหรือผู้ปกครองได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นบางครั้ง
- 3.50 - 4.49 หมายความว่า ครูหรือผู้ปกครองได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อย ๆ
- 4.50 - 5.49 หมายความว่า ครูหรือผู้ปกครองได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ

2.1.2 แบบสอบถามที่มีข้อความเป็นทางลบ ให้นำน้ำหนักของคะแนนเป็นตรงกันข้าม ฉะนั้น จึงอาศัยเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยเช่นเดียวกับข้อความในทางบวก

ตาราง 16 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครอง เกี่ยวกับการ
ร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย โดยเรียงลำดับจากค่าคะแนน
เฉลี่ยสูงสุดไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับความเห็น
* 1	ท่านไม่ทราบผลการสอบในแต่ละครั้งของนักเรียน	4.51	เป็นประจำ
2	ท่านได้รับรายงานผลการเรียนของนักเรียนในแต่ละภาคเรียน	4.41	น้อย ๆ
* 3	ท่านรู้สึกลำบากใจในการติดต่อกับอาจารย์ใหญ่	4.29	
* 4	ท่านรู้สึกลำบากใจในการติดต่อกับครูประจำชั้น	4.26	
5	ท่านได้เขียนความกีดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับตัวนักเรียนลงในสมุดรายงานประจำตัวของนักเรียน	3.52	
6	ครูได้รายงานให้ท่านทราบเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน	2.85	
7	โรงเรียนขอให้ท่านทบทวนเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน	2.85	บางครั้ง
8	ท่านได้ขอให้ทางโรงเรียนทบทวนเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน	2.26	
9	ท่านมีโอกาสนพปะกับครูผู้ปกครองของนักเรียน	2.09	
10	ท่านมีโอกาสไปเยี่ยมชมกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งทางโรงเรียนจัดขึ้น	2.05	

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับของความเห็น
11	ท่านมีโอกาสได้พบปะกับครูประจำชั้นของนักเรียน	1.71	นาน ๆ ครั้ง
12	ทางโรงเรียนได้เชิญท่านเข้าร่วมเป็นกรรมการในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ	1.67	
13	ครูได้เชิญให้ท่านไปพบเพื่อชี้แจงให้ท่านทราบเกี่ยวกับปัญหาความประพฤติของนักเรียน	1.65	
14	ท่านได้เสนอแนะให้ทางโรงเรียนแก้ไขระเบียบการลงโทษให้เหมาะสมกว่าเดิม	1.54	
15	ท่านได้ติดต่อทางจดหมายกับทางโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติของนักเรียน	1.40	ไม่เคยเลย

* ข้อความเป็นทางลบ

จาก ตาราง 16 ผู้วิจัยพบว่า ครูและผู้บริหารได้ร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยโดยปฏิบัติสิ่งต่อไปนี้บ่อยครั้ง คือ ครูแจ้งผลการเรียนของนักเรียนแต่ละภาคเรียน ผู้ปกครองก็ได้เขียนความกีดกันและขอเสนอแนะลงในสมุดรายงานประจำตัวของนักเรียน ผู้ปกครองไม่รู้สึกว่าสนใจในการติดต่อกับอาจารย์ใหญ่และครูประจำชั้น ส่วนที่ปฏิบัติบ้างครั้ง ได้แก่ การที่กรรายงานเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน และโรงเรียนขอให้ผู้ปกครองกวาดขันเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน สิ่งที่คุณปกครองปฏิบัตินาน ๆ ครั้งก็เช่น ขอให้ทางโรงเรียนกวาดขันเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน การพบปะกับครูผู้ปกครอง การเยี่ยมชมกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งทางโรงเรียนจัดขึ้น เป็นต้น เรื่องติดต่อทางจดหมายกับทางโรงเรียนนั้นไม่เคยปฏิบัติเลย ส่วนการรับทราบผลการสอบของนักเรียนนั้น ได้ทำอยู่เป็นประจำ

2.2 ความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกาย
และความประพฤติ

พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น
2 ลักษณะ คือ

2.2.1 แบบสอบถามที่มีข้อความเป็นทางบวก จะแปล
ความหมายตามน้ำหนักของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

- .50 - 1.49 หมายความว่า ระเบียบการแต่งกายหรือระเบียบ
ความประพฤตินั้นไม่เหมาะสมเลย
- 1.50 - 2.49 หมายความว่า ระเบียบการแต่งกายหรือระเบียบ
ความประพฤตินั้นไม่ค่อยจะเหมาะสม
- 2.50 - 3.49 หมายความว่า ระเบียบการแต่งกายหรือระเบียบ
ความประพฤตินั้นเหมาะสม
- 3.50 - 4.49 หมายความว่า ระเบียบการแต่งกายหรือระเบียบ
ความประพฤตินั้น เหมาะสมมาก
- 4.50 - 5.49 หมายความว่า ระเบียบการแต่งกายหรือระเบียบ
ความประพฤตินั้น เหมาะสมมากที่สุด

2.2.2 แบบสอบถามที่มีข้อความเป็นทางลบ ให้นำหนัก
ของคะแนนเป็นตรงกันข้าม ฉะนั้น จึงอาศัยเกณฑ์ในการแปลความหมายของกา
คะแนนเฉลี่ยเช่นเดียวกับข้อความในทางบวก

ตาราง 17 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครอง เกี่ยวกับความ
เหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ
โดยเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ยสูงส่ไปหาค่าคะแนน
เฉลี่ยต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับของความเห็น
* 1 /	ให้นักเรียนเอนกายนอนไ้บ้างในวัน เสาร์ - อาทิตย์ เพื่อเป็นการพักผ่อน	4.82	เหมาะสมมากที่สุด
2	กำหนดให้กางเกงของนักเรียนชายต้องมีจีบ	4.82	
* 3 /	นักเรียนใช้เครื่องสำอางและสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวยได้	4.78	
4 /	ห้ามนักเรียนเสพยาสุรา เครื่องทองของเมา ผีน กุฎา และ เฮอร์อีน	4.74	
* 5	นักเรียนหญิงไว้เส้นยาวได้	4.73	
* 6 /	ให้นักเรียนสวมชุดที่ใดเมื่ออยู่นอกโรงเรียน	4.73	
7	นักเรียนกองคาช้เข็มขัดที่ปีตราของโรงเรียนหรือเข็มขัดลูกเสือ	4.68	
8	ทางโรงเรียนควรเคร่งครัดในเรื่องความประพฤติของ นักเรียน	4.67	
* 9	ให้นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียนเพื่อไว้ ป้องกันตัว	4.65	
10	ห้ามนักเรียนเที่ยวเรร่อนอยู่ในที่สาธารณะสถานในระหว่าง เวลาเรียน	4.61	
11	ห้ามนักเรียนฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน	4.55	
12	ทางโรงเรียนควรเคร่งครัดในเรื่องการแต่งกายของนักเรียน	4.53	
* 13	ให้นักเรียนปล่อยขายเสื้อไว้วอกกางเกงได้ (ชุดนักเรียน) เมื่ออยู่นอกโรงเรียน	4.52	

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับของความเห็น
*14	นักเรียนดื่มสุราไ้บ้างในบางโอกาสเช่น เลี้ยงกันระหว่างเพื่อนฝูง	4.48	เหมาะสมมาก
15	ห้ามนักเรียนส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้กับผู้อื่น	4.45	
16	นักเรียนควรเคร่งครัดเรื่องการทำความเคารพครูเมื่ออยู่นอกโรงเรียน	4.43	
*17	อนุญาตให้นักเรียนหญิงประกวดนางงามและแสดงแฟชั่นโชว์ได้	4.43	
18	นักเรียนต้องมีป้ายชื่อของตนบนหน้าอกเสื้อคานขวา	4.42	
*19	ให้นักเรียนชายสวมกางเกงที่มีกระเป๋าดึงมาโรงเรียนได้	4.39	
20	โรงเรียนควรกำหนดกฎบัตรและสีรองเทาของนักเรียน	4.36	
21	นักเรียนต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครูเสมอ	4.34	
22	ทางโรงเรียนควรกำหนดความยาวและทรงผมของนักเรียน	4.33	
23	ห้ามนักเรียนใส่เครื่องประดับทุกชนิดมาโรงเรียน นอกจากนาฬิกาข้อมือ	4.33	
24	ห้ามนักเรียนชกต่อยหรือก่อการวิวาทกับผู้อื่น	4.28	
25	ห้ามนักเรียนประพฤตินในทำนองชสาว	4.24	
*26	ให้นักเรียนสวมเสื้อสีอื่น ๆ เช่น สีฟ้า มาโรงเรียนได้	4.24	
*27	ทางโรงเรียนไม่ควรกวักชันเรื่องความสะอาดของนักเรียนมากนัก	4.22	
28	ห้ามนักเรียนเมาโรงเรียนสายโดยไม่เหตผลอันสมควร	4.18	
*29	ให้นักเรียนชายไว้ผมยาวได้ตามที่นักเรียนเห็นว่าเหมาะสม	4.14	
30	ห้ามนักเรียนชายไว้หนวดเครา	4.13	
*31	ให้นักเรียนซักคำสั่งของครูในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนไ้บ้าง	4.12	
32	นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นทุกครั้ง	4.12	

* ข้อความเป็นทางลบ

จาก ตาราง 17 อธิบายได้ว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่าการ
 แต่งกายและความประพฤติส่วนมากมีความเหมาะสมมาก ระเบียบที่ผู้ปกครองเห็น
 ว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด ได้แก่ ห้ามนักเรียนเล่นการพนัน กำหนดเครื่อง
 แต่งกายของนักเรียนชาย ห้ามนักเรียนใช้เครื่องสำอาง และสิ่งปลอมเพื่อการ
 เสริมสวย ห้ามนักเรียนเสพยาสุรา เครื่องทองของเมา ผื่น กัญชา และ
 เฮโรอีน ห้ามนักเรียนสูบบุหรี่ เป็นต้น

ส่วนระเบียบการแต่งกายและความประพฤติที่ผู้ปกครองเห็นว่ามีความ
 เหมาะสมมากในระดับทอม่า ได้แก่ ห้ามนักเรียนส่งเสียงดังและกวดความรำคาญ
 ให้แก่ผู้อื่น เรื่องการทำความเคารพครูเมื่ออยู่นอกบริเวณโรงเรียน ห้าม
 นักเรียนประพวคนางงามและแสดงแฟชั่นโชว์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่า ไม่มี
 ระเบียบการแต่งกายและความประพฤติข้อใดเลยที่ผู้ปกครองเห็นว่า ไม่มีความ
 เหมาะสมเลย

2.3 ความเห็นเกี่ยวกับการจูงโทษนักเรียน ที่ประพฤติดิ ระเบียบ

พิจารณากาละแนแนลยรายขอของแบบสอบถาม โดย
 อาศัยเกณฑ์ ดังนี้

- .50 - 1.49 หมายความว่า ควรจะลงโทษนักเรียนสถานเบาที่สุด
 คือ วากล่าวตักเตือน
- 1.50 - 2.49 หมายความว่า ควรจะลงโทษนักเรียนโดยการ ฝึน
- 2.50 - 3.49 หมายความว่า ควรจะลงโทษนักเรียนโดยการทำ
 ทัณฑ์บน
- 3.50 - 4.49 หมายความว่า ควรจะลงโทษนักเรียนโดยการสั่งพัก
 การเรียน
- 4.50 - 5.49 หมายความว่า ควรจะลงโทษนักเรียนโดยการให้ออก
- 5.50 - 6.49 หมายความว่า ควรจะลงโทษนักเรียนสถานหนักที่สุด
 คือ คัดชื่อออก

ตาราง 18 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครองเกี่ยวกับ
การจูงโทษ โดยเรียงลำดับจากค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด
ไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับของความเห็น
1	นักเรียนเล่นการพนัน	2.79	ทำทัณฑ์บน
2	นักเรียนทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน	2.77	
3	นักเรียนไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู	2.54	
4	นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน	2.43	เขียน
5	นักเรียนพกจាកาวราวครู	2.18	
6	นักเรียนสูบบุหรี่เมื่ออยู่นอกโรงเรียน	2.02	
7	นักเรียนหลีกเลี่ยงการเรียนตามตารางสอน	1.79	
8	นักเรียนมาโรงเรียนสายโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร	1.53	
9	นักเรียนส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้กับผู้อื่นในสถานศึกษา	1.46	วาดจาวตักเตือน
10	นักเรียนปล่อยขายนื้อไว้นอกทางเกว (ชุดนักเรียน) เมื่ออยู่นอกบริเวณโรงเรียน	1.41	
11	นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น	1.33	
12	นักเรียนแสดงกิริยาจาหยาบคาย เช่น พุก มึง กู เป็นต้น	1.31	
13	นักเรียนสวมกางเกงไม่มีจีบมาโรงเรียน	1.02	
14	นักเรียนชายไว้ผมยาวโดยไว้ผมข้างหน้าและกลางศีรษะ ยาวเกิน 5 เซนติเมตร	1.00	
15	นักเรียนไม่รักชื่อหรือเครื่องหมายของโรงเรียนตามที่โรงเรียนกำหนด	1.00	

จาก ตาราง 18 การวิจัยครั้งนี้ พบว่า ไม่มีผู้ปกครองคนใดอยากให้
 ลงโทษนักเรียนซึ่งประพฤติดีกระเบียบโดยการ สั่งพักการเรียน ให้ออก และ
 คัดข้อออก แต่ผู้ปกครองเห็นว่าควรจะลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติดีกระเบียบ
 โดยการทำทัณฑ์บน ในกรณีที่นักเรียนเล่นการพนัน ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน
 นักเรียนไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู ควรจะลงโทษนักเรียนโดย
 การเขียน ในกรณีที่นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน บุคจากการอาวุธ สวมหรือ
 หักล้างการเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่าในกรณีที่ทำความผิดเล็ก ๆ น้อยๆ
 เช่น ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง ไม่เข้าร่วมกิจกรรม แสดงกิริยาวาจา
 หยาบคาย สวมกางเกงไม่มีจีบมาโรงเรียน และ ไขว้ผมผิดระเบียบนั้น ผู้ปกครอง
 เห็นว่า ควรลงโทษนักเรียนโดยการวากกล่าวตักเตือนเท่านั้น

2.4 ความเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

พิจารณาคำคะแนนเฉลี่ยรายข้อของแบบสอบถาม โดยอาศัย
 เกณฑ์ ดังนี้

- .50 - 1.49 หมายความว่า นักเรียนไม่มีความบกพร่องทางวินัย
 ตามข้อความนั้นเลย
- 1.50 - 2.49 หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัย
 ตามข้อความนั้นนาน ๆ ครั้ง
- 2.50 - 3.49 หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยตาม
 ข้อความนั้นบ้างบางครั้ง
- 3.50 - 4.49 หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัย
 ตามข้อความนั้นบ่อย ๆ
- 4.50 - 5.49 หมายความว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางวินัย
 ตามข้อความนั้นเป็นประจำ

ตาราง 19 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ปกครอง เกี่ยวกับ
ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน โดยเรียงลำดับ
จากค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุ่ลงไปหาค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับของความเห็น
1	นักเรียนแสดงกิริยาจาหยาบคาย เช่น พูดยั่ว มึง กู	3.40	เห็นบางครั้ง
2	นักเรียนสูบบุหรี่	3.23	
3	นักเรียนพกพก	2.95	
4	นักเรียนมาโรงเรียนสาย	2.92	
5	นักเรียนไว้มนิตรระเบียบของโรงเรียน	2.83	
6	นักเรียนทะเลาะวิวาทกันเอง	2.58	
7	นักเรียนหนีโรงเรียน	2.52	
8	นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น	2.36	เห็นนาน ๆ ครั้ง
9	นักเรียนไม่แสดงความเคารพครูเมื่อพบครูนอกโรงเรียน	2.34	
10	นักเรียนสวมเครื่องประดับที่มิกามาโรงเรียน นอกจาก นาฬิกาข้อมือ	2.30	
11	นักเรียนเล่นการพนัน	2.18	
12	นักเรียนไม่ปักชื่อหรือเครื่องหมายของโรงเรียน	2.18	
13	นักเรียนประพฤติตนในทำนองชู้สาว	2.08	
14	นักเรียนลักขโมย	2.03	
15	นักเรียนเสพยาสุรา เครื่องคองของเมา ปืน กล้วยา หรือเฮโรอีน	2.01 2.01	

ลำดับที่	ข้อความ	$\bar{X}$	ระดับของความเห็น
16	นักเรียนชายไว้หนวดเครา	1.90	เห็นเด่นๆ ครั้ง
17	นักเรียนพกจាកาวราวครู	1.89	
18	นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน	1.80	
19	นักเรียนเข้าไปในสถานค้าประเวณี	1.46	ไม่เคยเห็นเลย

ตาราง 19 การวิจัยครั้งนี้พบว่า ไม่มีผู้ปกครองคนใดแจ้งว่าเคยเห็นนักเรียนทำผิดระเบียบโดยนัยที่สุด หรือบ่อย ๆ แต่การปฏิบัติที่ผู้ปกครองบอกว่าให้นักเรียนประพฤติผิดระเบียบบางครั้ง ได้แก่ การพูดจาหยาบคาย การสูบบุหรี่ การพกปืน การมาโรงเรียนสาย เป็นต้น ส่วนความประพฤติผิดระเบียบของนักเรียนที่ผู้ปกครองได้เห็นนาน ๆ ครั้ง ได้แก่ การไม่เข้าร่วมกิจกรรม การไม่แสดงความเคารพครูเมื่อนักเรียนพบครูนอกโรงเรียน การสวมเครื่องประดับที่ผิดมาโรงเรียน เป็นต้น และผู้ปกครองมีความเห็นว่าเคยเห็นนักเรียนเข้าไปในสถานค้าประเวณีน้อยที่สุด จนแทบจะกล่าวได้ว่าไม่เคยเห็นเลย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย
2. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ
3. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบ
4. เพื่อศึกษาความเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

วิธีดำเนินการ

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาลที่เปิดทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2518 จังหวัดนครศรีธรรมราช 7 โรงเรียน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 170 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ถามรายละเอียดของผู้ปกครอง
 - ตอนที่ 2 เกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย
 - ตอนที่ 3 เกี่ยวกับการระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ
 - ตอนที่ 4 เกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบ
 - ตอนที่ 5 เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

3. การรวบรวมข้อมูล

3.1) ผู้วิจัยออกไปเก็บข้อมูลจากผู้ปกครองด้วยตนเอง จำนวน 49 คน

3.2) ข้อมูลอีกส่วนหนึ่งได้เก็บรวบรวมมาจากแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้แจกนักเรียนไปให้ผู้ปกครองในกลุ่มตัวอย่างตอบมีจำนวน 160 ฉบับ

4. การจัดกระทำกับข้อมูล

4.1) จากแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมด 209 ฉบับ คัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 170 ฉบับ

4.2) ตรวจหาข้อผิดพลาดตามที่กำหนดไว้

4.3) จำแนกแบบสอบถามออกตามเพศ ระดับอายุ ระดับการศึกษาและอาชีพ

4.4) วิเคราะห์ข้อมูล โดยมีลำดับขั้น ดังนี้

4.41) เปรียบเทียบความถี่ของผู้ปกครองในระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

4.42) วิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครองเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยกล่าวถึงรายชื่อของแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ในด้านการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย พบว่า ผู้ปกครองทั้ง ชายและหญิง ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี 41 - 60 ปี และมากกว่า 61 ปี ขึ้นไป ผู้ปกครองที่เฝ้ารับการศึกษาคำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 และผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการ กษัตริย์ เกษตร รับจ้าง ข้าราชการ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยแตกต่างกันอย่างไม่

นัยสำคัญทางสถิติ

2. ในด้านความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ พบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาค่ำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และ สูงกว่าชั้น มศ. 3 ผู้ปกครองที่มีอาชีพ รับราชการ กายา ย เกษตร รับจ้าง ช่างฝีมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี และ 41 - 60 ปี มีความเห็นวาระเบียบความประพฤติและการแต่งกายมีความเหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่มีอายุมากกว่า 61 ปีขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ในด้านการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ พบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี 41 - 60 ปี และมากกว่า 61 ปี ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาค่ำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 ผู้ปกครองที่มีอาชีพ รับราชการ กายา ย เกษตร รับจ้าง ช่างฝีมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ในด้านความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน พบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี 41 - 60 ปี และมากกว่า 61 ปี ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาค่ำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการ กายา ย เกษตร รับจ้าง ช่างฝีมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. ในการร่วมนกันแก้ปัญหาทางวินัย

ผลการศึกษานี้ พบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี 41 - 60 ปี และมากกว่า 61 ปีขึ้นไป ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาคต่ำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 และผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการ กษาย เกษตร รับจ้าง ช่างฝีมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องการร่วมนกันแก้ปัญหาทางวินัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของบลอดท์ (Blodt , 1968 : 2429 - A) ที่พบว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน มีทัศนคติต่อโรงเรียนไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในด้านการให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า จากการวิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครองทั้งหมด พบว่า ทางโรงเรียนได้แจ้งผลการเรียน การสอบ และความประพฤติของนักเรียนไปให้ผู้ปกครองทราบทุกภาคเรียน และขณะเดียวกันผู้ปกครองก็มีรายงานมา ได้เขียนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับตัวนักเรียนลงในสมุดรายงานบ่อย ๆ จึงชี้ให้เห็นว่าผู้ปกครองจะทางโรงเรียนไปร่วมนกันโดยใจ สมุดรายงานประจำตัวของนักเรียนเป็นเครื่องมือส่วนการติดต่อกับทางโรงเรียน การเยี่ยมบ้าน การพบปะกับครูประจำชั้น ครู ปกครอง และอาจารย์ใหญ่นั้น จากการวิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองและครูได้มีการปฏิบัติในกรณีดังกล่าวเพียงนาน ๆ ครั้งเท่านั้น อาจจะเป็นเนื่องจากสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการคือ ประการแรกผู้ปกครองต้องยุ่งอยู่กับการประกอบอาชีพ จนกระทั่งไม่มีเวลาที่จะติดต่อกับทางโรงเรียน เพราะจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพเกษตร กษาย รับจ้าง และช่างฝีมือ มีจำนวนร่วมนกันถึงร้อยละ 57.64 ซึ่งผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพดังกล่าวมีลักษณะหาเช้ากินค่ำและต้องทำงานหนัก ส่วนผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการมีจำนวน

ร้อยละ 31.18 นอกจากนั้นประกอบอาชีพอื่น ๆ ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 11.18 อย่างไรก็ตามผู้ปกครองบางคนก็อาจจะไม่เห็นความสำคัญของการติดต่อกับทางโรงเรียนนักใด เพราะเห็นว่าเป็นหน้าที่ของทางโรงเรียนอยู่แล้วที่จะต้องเอาใจใส่ดูแลนักเรียน สาเหตุประการที่สองอาจเนื่องจากทางโรงเรียนไม่ได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่ผู้ปกครองอาจจะมีความยินดีและเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือก็ได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้ปกครองจำนวนน้อยมากที่ไปติดต่อทางจดหมายเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน อาจเนื่องมาจากมีปัญหาทางด้านการเขียน เพราะจากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่ำกว่าชั้น ป. 4 มีจำนวนถึงร้อยละ 21.76 และผู้ปกครองที่สำเร็จการศึกษาระหว่างชั้น ป. 4 - มศ. 3 มีจำนวนร้อยละ 51.18 นอกจากนั้นมีการศึกษาสูงกว่าชั้น มศ. 3 อีกอย่างหนึ่ง ผู้ปกครองอาจจะเห็นว่านักเรียนไม่ได้ประพฤติผิดระเบียบร้ายแรงนักก็ได้

2. ในด้านความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ

จากการศึกษารังนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาต่ำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป.4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 ผู้ปกครองที่มีอาชีพ รับราชการ ค้าขาย เกษตร รับจ้าง ข้าราชการมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี และ 41 - 60 ปี มีความเห็นวาระเบียบความประพฤติ และการแต่งกายมีความเหมาะสมมากกว่าผู้ปกครองที่มีอายุมากกว่า 61 ปีขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยจึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน แสดงว่า ผู้ปกครองส่วนมากเห็นวาระเบียบการแต่งกายและความประพฤตินี้มีความเหมาะสม เพราะเห็นได้จากการวิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ไม่มี

ระเบียบข้อใดเลยที่ผู้ปกครองเห็นว่าไม่เหมาะสม และเพื่อพิจารณาความเห็นของผู้ปกครองที่ต่างระดับอายุกันก็ปรากฏว่า ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 60 ปี ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 95.88 ของกลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นว่าระเบียบการแต่งกายและความประพฤติมีความเหมาะสมมาก และผู้ปกครองที่มีอายุมากกว่า 61 ปี มีจำนวนร้อยละ 4.12 ของกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าระเบียบการแต่งกายและความประพฤติมีความเหมาะสมปานกลาง

ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจจะชี้ให้เห็นถึงทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อการเลี้ยงดูก็ได้ ละม้ายมาศ ศรีหัต และคณะ (ละม้ายมาศ ศรีหัต และคณะ, 2517:12) ได้ศึกษา พบว่า แม่ต้องการให้เด็กแสดงความรักเชื่อฟังผู้ใหญ่ ด้วยการทำตามคำสั่งสอนของพ่อแม่ทุกอย่างและถือว่าการขัดคำสั่งของผู้ใหญ่ เป็นการแสดงความไม่เคารพเชื่อฟัง ระเบียบวินัยที่ผู้ใหญ่กำหนดขึ้นก็ไม่ควรฝ่าฝืน เหตุผลเหล่านี้น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ปกครองมีความเห็นว่าระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนดขึ้นนั้นมีความเหมาะสมมากแล้ว เช่น ห้ามนักเรียนเล่นการพนัน ห้ามนักเรียนใช้เครื่องสำอาง และสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย ห้ามนักเรียนเสพยาเสพติด เครื่องทองของเมา ผื่น กัญชา หรือเฮโรอีน ห้ามนักเรียนหญิงไว้เล็บยาว ห้ามนักเรียนสูบบุหรี่ เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้ปกครองอาจจะเห็นว่า ทางโรงเรียนได้ช่วยแบ่งเบาภาระของคนในการฝึกความเป็นผู้มีระเบียบวินัยให้แก่เด็กก็ได้

3. ในด้านการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ

ผู้วิจัยพบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี 41 - 60 ปี และมากกว่า 61 ปี ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาค่ำกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการค้าขาย เกษตร รับจ้าง ช่างฝีมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการ

วิจัยจึงไปสอดคล้องกับสมมุติฐานและขัดกับผลการวิจัยของ รัชนี กิติพรชัย และ มธุรส วีระเกษำแหง (2515 : 65-66) ที่พบว่า พ่อแม่ที่มีการศึกษาดีจะลงโทษ เด็กโดยการตักเตือนแนะนำชี้แจงเหตุผล ส่วนพ่อแม่ที่มีศึกษาน้อยมักนิยมการ ลงโทษด้วยวิธีการเปลี่ยนที่ แต่ผู้วิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความเห็นว่า เมื่อนักเรียนทำ ผิดระเบียบวินัยควรลงโทษสถานหนักที่สุด โดยการทำทัณฑ์บน ร้องลงมาไต่ถาม เปลี่ยน และ วากล่าวตักเตือน ตามลำดับ การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวคนไทยก็ได้ ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์ (ประยุทธ์ วัชรดิษฐ์, 2514 : 45) ได้ศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูในเด็กไทยนั้น ส่วนมากเป็นแบบ ให้ความรัก ส่วนแบบการลงโทษนั้นน้อย จึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ผู้ปกครอง ซึ่งเป็กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นไม่แตกต่างกันในเรื่องการลงโทษนักเรียน

จากการวิเคราะห์ความเห็นของผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองมีความเห็นว่า ควรลงโทษโดยการทำทัณฑ์บน ถ้านักเรียนเผลอการพนัน ทำลายทรัพย์สินของ โรงเรียน และไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู แต่ถ้านักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน พுகจากราวกร สุมบุหรี่ หลีกเลี่ยงการเรียน และมาโรงเรียนสายโดยไม่มี เหตุผลอันสมควร ผู้ปกครองเห็นว่า ถ้านักเรียนประพฤติผิดระเบียบดังกล่าว ควร ลงโทษโดยการเปลี่ยน ในกรณีนักเรียนส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้กับผู้อื่น ปลดอยชายเสื้อไว้นอกกางเกง (ชุดนักเรียน) ไม่เข้าร่วมกิจกรรม พுகยาหยาบคาย สวมกางเกงไม่มีจีบมาโรงเรียน ไว้มผิดระเบียบ และไม่ปักชื่อหรือเครื่องหมาย ของโรงเรียนตามที่ทางโรงเรียนกำหนด ควรลงโทษโดยการวากล่าวตักเตือน

ผลการวิจัยของ พิไล ฉายากุล (Pilai Chayakul, 1964) และ ศรีสวัสดิ์ ขววิสุทธิ์ (ศรีสวัสดิ์ ขววิสุทธิ์, 2505 : 92) ได้พบว่าพ่อแม่มักจะนิยม การลงโทษด้วยการเปลี่ยนที่ ร้องลงมาไต่ถาม การเรียกเก็บไปชี้แจงความผิดและ คาจโทษไว้มิให้ทำผิดอีก จากการที่ผู้วิจัยได้ออกไปเก็บข้อมูลจากผู้ปกครองด้วยตนเอง

นั้นก็ไ้ทราบความคิดเห็นของผู้ปกครองซึ่งพอจะนำมาประกอบการอภิปรายผลครั้งนี้ได้ โดยทั่วไปแล้ว ผู้ปกครองเห็นว่า ถ้านักเรียนประพฤติดีเล็ก ๆ น้อย ๆ และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางโรงเรียนหรือแก่ตัวเด็กมากนัก ทางโรงเรียนควรจะลงโทษโดยการกล่าวตักเตือนเท่านั้น แต่ในกรณีที่นักเรียนประพฤติดีระเบียบที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางโรงเรียนหรือแก่ตัวเด็ก ทางโรงเรียนควรจะลงโทษโดยเขียนเพื่อเป็นการสั่งสอนให้นักเรียนได้เข็ดหลาบ โดยเฉพาะในกรณีที่เป็นการผิดครั้งแรก แต่ถ้าเป็นความผิดครั้งหลัง ๆ หรือเป็นความผิดที่ร้ายแรงมาก ทางโรงเรียนก็ควรจะลงโทษโดยการทำทัณฑ์บน สั่งพักการเรียนให้ออกหรือตัดชื่อออกตามควรแก่กรณี

4. ในกานความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองทั้งชายและหญิง ผู้ปกครองที่มีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี 41 - 60 ปี และมากกว่า 61 ปี ผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษามากกว่าชั้น ป. 4 ชั้น ป. 4 - มศ. 3 และสูงกว่าชั้น มศ. 3 ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการ ค้าขาย เกษตร รับจ้าง ขางฝีมือ และอาชีพอื่น ๆ มีความเห็นในเรื่องความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยจึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานและไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของอัญชลี ศันศิริ (2517 : 72) และ สว่างฉาย สมสนิท (2517 : 79) ที่ได้ศึกษาพบว่า แม่เขมรพวคควชชั้นในเรื่องระเบียบวินัยมากกว่าพ่อ แม่ จึงน่าจะเห็นนักเรียนมีความบกพร่องทางวินัยมากกว่าพ่อ แต่ทั้งนี้ น่าจะสืบเนื่องมาจากผลการวิจัยในข้อ (1) ที่พบว่า ผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในเรื่องการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยไม่แตกต่างกัน แสดงว่าผู้ปกครองมีโอกาสติดต่อกับทางโรงเรียนไปแตกต่างกัน และผลการวิเคราะห์หาความเห็นของผู้ปกครองที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ปกครองรายงานว่าไม่เห็นนักเรียนประพฤติดีระเบียบข้อใดเป็นประจำหรือบ่อย ๆ อาจจะ

เป็นเพราะผู้ปกครองไม่ค่อยจะมีโอกาสได้รู้เห็นความเป็นไปของนักเรียนในระหว่างเวลาเรียนก็ได้ คมกริช วัฒนเสถียร (คมกริช วัฒนเสถียร, 2515 : 84) ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่ถูกส่งตัวมายังศาลคือเด็กและเยาวชน และได้สรุปผลที่น่าสนใจไว้ว่า เหตุที่ผู้ปกครองไม่ทราบว่าเด็กเกาะเพราะขาดการติดต่อกันระหว่างบ้านกับโรงเรียน และผู้ปกครองต้องออกไปประกอบอาชีพ ซึ่งผู้ปกครองเห็นว่าเด็กของตนแต่งตัวนักเรียนออกจากบ้านไปในตอนเช้าและกลับบ้านในตอนเย็นตามปกติ แต่ไม่ทราบว่าเด็กมีความประพฤติเช่นไรในขณะที่อยู่นอกบ้าน

ยิ่งกว่านั้นเมื่อผู้วิจัยได้ออกไปเก็บข้อมูลจากผู้ปกครองด้วยตนเอง และมีโอกาสได้พูดคุยกับผู้ปกครอง ปรากฏว่า ผู้ปกครองส่วนมากมีความเห็นว่า ตามปกติแล้วผู้ปกครองไม่ค่อยจะมีโอกาสได้เห็นนักเรียนบ่อยนัก เมื่อนักเรียนออกจากบ้านไปแล้ว และในขณะที่นักเรียนอยู่ในโรงเรียน

นอกจากนี้ผู้ปกครองได้รายงานว่า เห็นนักเรียนประพฤติผิดระเบียบบางครั้งในเรื่อง การพูดจาหยาบค้าย สุ่มหุ่ พุกปด มาโรงเรียนสาย ไร้วินัย ระเบียบ ทะเลาะวิวาทและหนีโรงเรียน ส่วนความประพฤติที่ผิดระเบียบของนักเรียนซึ่งผู้ปกครองได้พบเห็นนาน ๆ ครั้งก็แค่ การไม่เข้าร่วมกิจกรรม ไม่แสดงความเคารพครูเมื่อพบครูนอกโรงเรียน สวมเครื่องประดับที่มีค่ามาโรงเรียน เจนการพนัน ไม่ปักข้อหรือเครื่องหมายของโรงเรียน ประพฤติตนในทำนองซู้สาว ลักขะโมย เสพย์สุรา ไร้ท่วงเครา พุกจากราวครู และพกอาวุธมาโรงเรียน ส่วนนักเรียนที่เข้าไปในสถานคำประเวณีนั้น ผู้ปกครองบอกว่า ได้เห็นน้อยที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. เกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย

วิธีการที่จะช่วยให้การร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัยได้ประสบผลสำเร็จมากที่สุดคือ การที่ผู้ปกครองและครูได้มีโอกาสพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้น ผู้ปกครองจึงควรจะได้พบปะกับครูประจำชั้น ครูประจำวิชา และ ผู้บริหาร ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ อย่างน้อยภาคเรียนละ 1-2 ครั้ง และทางโรงเรียนควรจะได้เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เยี่ยมชมและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ วิธีการที่จะช่วยให้บรรลุผลสำเร็จดังกล่าวนั้น โดยการจัดตั้งสมาคมครู-ผู้ปกครองขึ้น เพราะสมาคมครู-ผู้ปกครองมีประโยชน์อย่างมากต่อ เด็ก ผู้ปกครอง ครู ผู้บริหารและชุมชน กล่าวคือ เด็กแต่ละคนจะได้รับความช่วยเหลือให้มีพัฒนาการสูงสุดในทุก ๆ ด้าน สมาคมครู-ผู้ปกครองช่วยให้ผู้ปกครองของเด็กแต่ละคนได้พบปะกันช่วยกันทราบปัญหาต่าง ๆ และอภิปรายปัญหาร่วมกัน ช่วยให้ผู้ปกครองได้มีโอกาสพบกับครู ช่วยให้ทราบรายละเอียดของนักเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งแทนที่ครูจะพบผู้ปกครองเมื่อนักเรียนมีปัญหาเท่านั้น

2. เกี่ยวกับความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ

ทางโรงเรียนควรจะได้จัดทำเอกสารคู่มือสำหรับผู้ปกครองขึ้น เพื่อแจ้งให้ผู้ปกครองได้ทราบระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน จะช่วยให้ผู้ปกครองได้มีโอกาสรับรู้ และเห็นความสำคัญของระเบียบ ซึ่งจะช่วยให้ทางโรงเรียนได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองในการเอาใจใส่ดูแลให้นักเรียนได้ปฏิบัติตามระเบียบได้มากยิ่งขึ้น และถ้าผู้ปกครองคนใดมีความสงสัยไม่เข้าใจระเบียบข้อใด หรือเห็นว่าระเบียบข้อใดไม่เหมาะสมก็ควรจะได้ขอคำชี้แจง หรือเสนอแนะให้ทางโรงเรียนได้ทราบ เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องทั้งฝ่ายครูและผู้ปกครอง และ

ทางโรงเรียนก็ควรจะได้รับพิจารณาปรับปรุงแก้ไขระเบียบต่าง ๆ ให้มีความเหมาะสมกับกาลสมัยยิ่งขึ้น

3. เกี่ยวกับารลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ

เมื่อนักเรียนประพฤติผิดระเบียบและทางโรงเรียนเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องลงโทษก็ควรเชิญผู้ปกครองมาปรึกษาร่วมกัน เพื่อให้เกิดความยุติธรรมมากที่สุด และเพื่อขจัดปัญหาความขัดแย้งระหว่างครูกับผู้ปกครองและนักเรียน ก่อนลงโทษก็จะต้องชี้แจงให้ผู้ปกครองและนักเรียนเข้าใจถึงสาเหตุที่ถูกลงโทษ โดยชี้หลักจิตวิทยาให้มากที่สุด เพราะการแก้ปัญหาทางวินัยที่ดีที่สุดนั้นคือการให้คำปรึกษาแทนที่จะลงโทษให้เด็กเจ็บกายและเจ็บใจ ผู้แนะแนวและครูควรจะได้ชี้แจงให้ผู้ปกครองได้เข้าใจในวิธีการแก้ปัญหาทางวินัยที่ถูกต้องด้วย

4. เกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

แนวทางการวิจัยครั้งนี้จะพบว่า ผู้ปกครองมีไ้พบเห็นนักเรียนประพฤติผิดระเบียบเป็นประจำหรือบ่อย ๆ แต่ก็มิได้หมายความว่าเด็กจะไม่ประพฤติผิดระเบียบวินัย แต่ปรากฏว่าไ้เห็นนักเรียนประพฤติผิดระเบียบบางอย่างในบางครั้ง และบางกรณีก็ไ้เห็นนาน ๆ ครั้งเท่านั้น ดังนั้นทั้งครูและผู้ปกครองจึงควรจะได้หาทางป้องกันและแก้ไขความบกพร่องทางวินัยต่าง ๆ ในลดคนอย่ลง โดยเอาใจใส่ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิดทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองควรจะได้รายงานเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนให้ทางโรงเรียนได้ทราบ ซึ่งถ้าสามารถไปพบปะกับครูเป็นส่วนตัวได้ก็จะดีมาก เพราะนอกจากครูจะไ้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็กจากผู้ปกครองแล้ว ผู้ปกครองเองก็มีโอกาสไ้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็กจากครูด้วย ดังนั้น โอกาสที่นักเรียนจะประพฤติผิดระเบียบต่าง ๆ ย่อมลดลง

นอกจากนี้ผู้ปกครองไม่ควรเข้มงวดกวดขันกับเด็กมากเกินไป แต่จะต้องไม่ปล่อยปละละเลยหรือตามใจเด็กจนเกินไปด้วย จนกระทั่งขาดความรับผิดชอบต่อกเด็ก

นั่นก็จะต้องไม่เข้าใจผิดคิดว่า ทางโรงเรียนหรือครูเท่านั้นที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการเอาใจใส่ดูแลเด็ก เมื่อผู้ปกครองเห็นว่านักเรียนประพฤติผิดระเบียบวินัยก็ควรจะอธิบายชี้แนะให้เด็กเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการปฏิบัติตามระเบียบ ซึ่งจะช่วยให้ปัญหาต่าง ๆ ลดน้อยลงและหมดไปในที่สุด

5. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการวิจัยในเรื่องปัญหาทางวินัย

ควรจะได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครู และนักเรียน ในด้านการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย ความเหมาะสมของระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบ และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนซึ่งอยู่ในระดับเดียวกันและต่างระดับกัน นอกจากนี้ควรจะได้วิจัยเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครูและนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับต่างจังหวัด ในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมการดำเนินงานเกี่ยวกับครูผู้ปกครอง, คณะ เอกสารคู่มือครูผู้ปกครอง

โครงการพัฒนาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 2504, 95 หน้า

กาญจนา นาสีตะพันธ์ "วินัยในตนเอง" กรมสามัญศึกษา ชุมนุมทางวิชาการ
โรงพิมพ์คุรุสภา 2510, 306 หน้า.

คมกริช วัฒนเสถียร ศาลคดีเด็กและเยาวชน แพรวพินทยา 2515, 222 หน้า

จุฬา บุรีภักดิ์ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา
และโรงเรียนสตรีในเมืองลาฮอร์ ประเทศปากีสถานตะวันตก ปริญญาภิพนธ์
มหาวิทยาลัยปัญจาบ 2506 - 2507, 65 หน้า

ฐิพี อ่อนไถสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล
ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญญาภิพนธ์ . . .
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2516, 104 หน้า 136.7
242.0

(เดโช ตวนานนท์ "วินัย" ศูนย์ศึกษา 11 : 5-10 พฤศจิกายน 2507.)

เกษศิริ บุญยสิงห์ "ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียน" เอกสารคู่มือครูผู้ปกครอง
2504 95 หน้า

(ทวี ห่อแก้วและคณะ จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์ศรีอักษร นครศรีธรรมราช
2515, 196 หน้า.)

(ธำรง บัวศรี หลักการศึกษา แพรวพินทยา 2506, 379 หน้า.)

136 ๕
๙๘ ๗ (นวลศิริ เปาโรหิตและคณะ จิตวิทยาพัฒนาการ โรงพิมพ์คุรุสภา 2515, 228 หน้า.)

นำทรัพย์ จันต์หอม ความมุ่งหวังของนักเรียนต่อครูในเรื่องการลงโทษ และการ
ให้รางวัล ปริญญาภิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2505, 90 หน้า.

ประยูร - วัชรินทร์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียน ชั้น มศ.3 โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2513 ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2514, 77 หน้า.

ปรีชา ชรรมา 'การลงโทษเด็กเป็นการลดหรือเพิ่มปัญหา' วารสารจิตวิทยา โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2515, 92 หน้า.

พนัส ชันนาคินทร หลักการบริหารโรงเรียน ไทยวัฒนาพานิช 2513, 292 หน้า

พรวณีย์ ปัทมะศิริ ทัศนคติต่อความเห็นของผู้ปกครองและนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปรินทิพนิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510, 178 หน้า.

ภรณ์ ชรรมาภรณ์พิลาศ การศึกษสาเหตุการหนีโรงเรียนของนักเรียน 5 คน พร้อมทั้งวิธีการให้คำปรึกษาช่วยเหลือ ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2515, 228 หน้า.

รัชฎี กิติพรชัยและมธุรส วีระเกษก่าแหง "การลงโทษเด็กเป็นการลดหรือเพิ่มปัญหา" วารสารจิตวิทยา โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2515, 92 หน้า

ระวิกันธ์ โสภณะพันธ์ "การลงโทษ" วารสารจิตวิทยา โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2515, 92 หน้า.

ละม้ายมาก ศรทัต และคณะ อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำบลเกาะน้ำอำเภอมือง จังหวัดชลบุรี, รายงานการวิจัย อันดับที่ 9 ของสถาบันสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก โรงพิมพ์คุรุสภา 2510, 184 หน้า.

✓ศึกษานิกร, กระหวง ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2515 โรเขียว ประกาศลงวันที่ 4 กันยายน 2515, 3 หน้า

✓ ครีส์วัคส์ ชลวิสุทธิ การอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมระดับ
กลางในจังหวัดพระนคร - ชนบุรี, ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา 2505, 137 หน้า

✓ สังวาลย์ ฉมสนธิ ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และการปรับตัวของวัยรุ่น
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2518, 87 หน้า 155-5
52120

เส่งี่ยม อินภิรมย์, ร.ท., การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรม
ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์
จังหวัดพระนคร ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2505, 58 หน้า

สนั่น ประจงจิตร ศึกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการ เจื่ออาศัย
ชั้น มค.3 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมคา
ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2514 ปริญญาโท
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2514, 134 หน้า

✓ สนั่น สุภัทร วินัยเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยของชาติ วิทยาลัยครูสุราษฎร์
2505, 60 หน้า 371.5

✓ สุชา จันทน์เอม จิตวิทยาเด็ก แพทย์ศึกษา 2516, 278 หน้า.

อัญชลี ศันศิริ ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และความต้องการทางจิตของ
วัยรุ่น ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2518, 75 หน้า

Blodt, Dorothy Louise, "A Comparision of the Attitude of Elementary Teachers Toward Elementary School Problems," Dissertation Abstracts, 29 : 2429 - A, 1969.

Cooke, Robert Patrick, "An Analysis of the Opinions of Undergraduate Students and their Parents Regarding Rules, Regulation and Disciplinary Procedures," Dissertation Abstracte, 4370 - A, 1971.

Glueck, Sheldon and Eleanor, Unraveling Juvenile Delinquency,
New York, 1950, 478 pp.

211 2 Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education,
96 956 Kogakusha Company Ltd., Tokyo, 1965, 605 pp.

Hoffman, Martin L., Moral Development in Carmichael Manual of
Child Psychology, John, Willey and Sons, Inc., New York, 1970.

X ✓ Hurlock, Elizabeth B., Developmental Psychology, McGraw-Hill Book
Company, Inc., New York, 1959, 645 pp. 126.5
Hu

Jersild, Arthur T., Child Psychology, Prentice-Hall, Inc.,
Englewood cliffs, N.J., 1968, 610 pp.

Karm, Robert B., "Restoration in Discipline;" The Personnel and
Guidance Journal, No. 9, May, 1955.

Lindquist, E.F., Design and Analysis of Experimental in Psychology
and Education, Houghton Mifflin, Boston, 1956, 398 pp.

X McNemar, Guinn, Psychological Statistics, John, Willey and Sons,
Inc., New York, 1959, 408 pp.

Mussen, Paul H., Carmichael's Manual of Child Psychology, John,
Willey and Sons, Inc., New York, 1970, 872 pp.

Pilai Cnyakul, Child Rearing Practices of Middle Class Families
in Bangkok - Thonburi, Thailand, Master's Thesis,
Chulalongkorn University, 1964, 76 pp.

Sheviakov, G.V., and Redl, Fritz, Discipline For Today's Children
and Youth, Association for Supervision and Curriculum
Development, 1955, 64 pp.

Strang, Bailard and Strang, Ruth, Parent - Teacher Conferences,
McGraw-Hill Book Company, Inc., New York, 1964, 215 pp.

✓ Vincent, Elizabeth Lee, Human Psychological Development, The
Ronald Press Company, New York, 1961, 522 pp.

Weisfeld, David, "Cognitive Styles of Child Discipline;"
Dissertation Abstracts, 35 : 1930 - B, 1974.

X Williamson, E.G., "The Fusion of Discipline and Counseling in
Educative Process," The Personnel and Guidance Journal,
October, No. 2, 1955.

X Winer, B. J., Statistical Principles in Experimental Design,
McGraw-Hill Book Company, 1971, 907 pp.

ภาคผนวก ก.

ตาราง 20 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) รายข้อของแบบสอบถาม

ตอนที่ 2		ตอนที่ 3				ตอนที่ 4		ตอนที่ 5			
ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	** 3.48	1	1.75	17	4.88**	1	4.68**	1	2.35*	17	3.36**
2	1.89	2	1.74	18	2.89**	2	2.70*	2	3.30**	18	6.65**
3	** 2.78	3	1.95	19	4.00**	3	3.20**	3	3.10**	19	4.16**
4	* 2.63	4	** 3.30	20	2.57*	4	4.03**	4	3.21**		
5	1.74	5	1.75	21	2.70*	5	4.03**	5	2.05*		
6	1.74	6	** 3.00	22	4.15**	6	3.05**	6	4.15**		
7	2.02	7	1.74*	23	6.06**	7	4.03**	7	6.65**		
8	* 2.73	8	* 2.21	24	5.77**	8	2.28*	8	4.00**		
9	* 2.17	9	1.85	25	5.64**	9	3.45**	9	6.75**		
10	1.78	10	* 2.50	26	6.77**	10	2.61*	10	4.43**		
11	** 3.57	11	** 2.92	27	2.63*	11	3.03**	11	2.49*		
12	* 2.04	12	1.75	28	2.94**	12	2.07*	12	2.40*		
13	1.89	13	1.76	29	2.50*	13	2.23*	13	3.37**		
14	1.92	14	** 4.65	30	2.70*	14	3.04**	14	2.79**		
15	* 2.05	15	** 3.50	31	3.17**	15	2.82**	15	5.19**		
		16	** 2.82	32	2.03			16	2.06*		

* ค่า t มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

** ค่า t มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

• 16 11 11 11 11

เรียน ผู้ปกครองนักเรียน

ควยข้าพเจ้าจะทำการวิจัยเรื่อง "ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะของผู้ปกครอง" ผลจากการวิจัยในครั้งนี้จะได้นำ
มาเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุงและแก้ไขระเบียบของโรงเรียนให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น
และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงและส่งเสริมให้ผู้ปกครองกับโรงเรียนได้ร่วมมือกันแก้ปัญหาทาง
วินัยมากยิ่งขึ้น เพื่อจะลดปัญหาทางวินัยให้น้อยลง จึงใคร่ขอสำรวจความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับ
เรื่องดังกล่าว โดยท่านไม่ต้องเขียนชื่อของท่านลงในแบบสอบถามฉบับนี้ คำตอบต่าง ๆ ของ
ท่าน ข้าพเจ้าจะเก็บเป็นความลับ ฉะนั้น จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความร่วมมือจาก
ท่านในครั้งนี้ ขอขอบคุณ

ทวีป ปรีชา

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 5 ตอน ขอให้ท่านได้ตอบคำถามทุกข้อที่ตรงกับความเป็นจริง และกรุณาอ่านวิธีการตอบ โดยดูตัวอย่างการตอบคำถามในแต่ละตอน

ตอนที่ 1. รายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน

โปรดกาเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัว
ท่านเอง

ตัวอย่าง ข้าพเจ้ามีอายุ.....

☐ 20 ปี ☒ 26 ปี ☐ 35 ปี ☐ 40 ปี

จากตัวอย่างแสดงว่าข้าพเจ้ามีอายุ 26 ปี

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ ☐ 21-40 ปี ☐ 41-60 ปี ☐ มากกว่า 61 ปี

3. อาชีพ ☐ รับราชการ ☐ ค้าขาย ☐ เกษตร

☐ รับจ้าง ☐ ช่างฝีมือ ☐ อื่น ๆ

4. ระดับการศึกษา ☐ ต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

☐ สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

☐ สูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 3

ตอนที่ 2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการร่วมกันแก้ปัญหาทางวินัย

โปรดกาเครื่องหมาย / ในช่องว่างทางขวามือที่ท่านเห็นว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดในแต่ละข้อ

ข้อคำถาม	เป็นประจำ	บ่อยๆ	บางครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยเลย
ตัวอย่าง ๐. ท่านได้แจ้งการรายงานอาการจากสถานีวิทย์กระจายเสียงแห่งประเทศไทย	✓				

จากตัวอย่าง สมมุติว่าท่านได้แจ้งการรายงานอาการจากสถานีวิทย์กระจายเสียงแห่งประเทศไทยเป็นประจำไม่เคยขาด ท่านจึงกาเครื่องหมาย / ลงในช่องเป็นประจำ

ข้อคำถาม	เป็นประจำ	บ่อยๆ	บางครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยเลย
1. ท่านมีโอกาสได้พบปะกับครูประจำชั้นของนักเรียน					
2. ท่านมีโอกาสได้พบปะกับครูผู้ปกครองของนักเรียน					
3. ท่านได้ขอให้ทางโรงเรียนทวนซ้ำเรื่องความประพฤติของนักเรียน					
4. ท่านได้เสนอแนะให้ทางโรงเรียนแก้ไขระเบียบการลงโทษให้เหมาะสมกว่าเดิม					
5. ท่านได้ติดต่อทางจดหมายกับโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติของนักเรียน					
6. ทางโรงเรียนได้เชิญท่านเข้าร่วมเป็นกรรมการในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ					

ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อยๆ	บาง ครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
7. ครูไ้รายงานให้ท่านทราบเกี่ยวกับความ ประพฤติของนักเรียน 8. โรงเรียนขอให้ท่านทวนชั้นเกี่ยวกับการเรียน ของนักเรียน 9. ท่านได้เขียนความกิดเห็นและขอเสนอแนะ เกี่ยวกับตัวนักเรียนลงในสมุดรายงานประจำ ตัวของนักเรียน 10. ท่านมีโอกาสไปเยี่ยมชมกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่ง โรงเรียนจัดขึ้น 11. ท่านได้รับรายงานผลการเรียนของนักเรียน ในแต่ละภาคเรียน 12. ท่านไม่ทราบผลการสอบในแต่ละครั้งของ นักเรียน 13. ท่านรู้สึกลำบากใจในการติดต่อกับครูประจำ ชั้นของนักเรียน 14. ท่านรู้สึกลำบากใจในการติดต่อกับอาจารย์ใหญ่ 15. ครูได้เชิญให้ท่านไปพบเพื่อชี้แจงให้ท่านทราบ เกี่ยวกับปัญหาความประพฤติของนักเรียน					

ตอนที่ 3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายและความประพฤติ

โปรดกาเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าสอดคล้องกับข้อความดังต่อไปนี้

ข้อคำถาม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยเลย
ตัวอย่าง 0. ห้ามนักเรียนชายพูดคุยกับนักเรียนหญิง					☒

จากตัวอย่าง สมมติว่าท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับระเบียบที่ห้ามไม่ให้นักเรียนชายพูดคุยกับนักเรียนหญิง ท่านจึงกาเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ไม่เห็นด้วยเลย

ข้อคำถาม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่ค่อยเห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยเลย
1. กำหนดให้กางเกงของนักเรียนชายต้องมีจีบ					
2. ให้นักเรียนสวมเสื้อสีอ่อนๆ เช่น สีฟ้ามาโรงเรียนได้					
3. อนุญาตให้นักเรียนชายสวมกางเกงที่มีกระเป๋าดังได้					
4. นักเรียนต้องคาดเข็มขัดที่มีตราของโรงเรียนหรือเข็มขัดลูกเสือเท่านั้น					
5. ทางโรงเรียนควรเคร่งครัดในเรื่องการแต่งกายของนักเรียน					
6. ห้ามนักเรียนใส่เครื่องประดับทุกชนิดมาโรงเรียนนอกจากนาฬิกาข้อมือเท่านั้น					

ข้อคำถาม	เห็นควย มากที่สุด	เห็นควย มาก	เห็นควย	ไม่กบฏ เห็นควย	ไม่เห็น เห็นควย
7. โรงเรียนควรกำหนดกฎทรงและสีรองเท้า ของนักเรียน					
8. นักเรียนหญิงไว้ผมยาวได้					
9. นักเรียนใช้เครื่องสำอางค์และสิ่งปลอมเพื่อ การเสริมสวยได้					
10. ทางโรงเรียนควรกำหนดความยาวและทรง ผมของนักเรียน					
11. ห้ามนักเรียนชายไว้หนวดเครา					
12. นักเรียนต้องมีป้ายชื่อของตนบนหน้าอกเสื้อ กางเกง					
13. อนุญาตให้นักเรียนชายไว้ผมยาวได้ตามที่ นักเรียนเห็นว่าเหมาะสม					
14. ให้นักเรียนเล่นการพนันไ้บ้างในวันเสาร์ หรืออาทิตย์เพื่อเป็นการพักผ่อน					
15. ให้นักเรียนสูบบุหรี่ได้เมื่ออยู่นอกโรงเรียน					
16. นักเรียนดื่มสุราไ้บ้างในบางโอกาสเช่น เลี้ยงกันในระหว่างเพื่อนฝูง					
17. อนุญาตให้นักเรียนหญิงประกวดนางงามและ แสดงแฟนซีโชว์ได้					
18. นักเรียนควรเคร่งครัดในเรื่องการทำความ เคารพครู เมื่ออยู่ในโรงเรียน					

ข้อคำถาม	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่ค่อย เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วยเลย
19. ห้ามนักเรียนประพฤติตนในทำนองชู้สาว					
20. ให้นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียนได้เพื่อไว้ ป้องกันตัว					
21. ให้นักเรียนปล่อยขายเสื้อไว้นอกทางengeได้ (ชุดนักเรียน) เมื่ออยู่ภายนอกบริเวณโรงเรียน					
22. ทางโรงเรียนไม่ควรกวาดขันเรื่องความ สะอาดของนักเรียนให้มากนัก					
23. ให้นักเรียนชักคำสั่งของครูในเรื่องเกี่ยวกับ การเรียนใดบาง					
24. ห้ามนักเรียนมาโรงเรียนสายโดยไม่มี เหตุผลอันสมควร					
25. ห้ามนักเรียนชกต่อยหรือก่อการวิวาทกับผู้อื่น					
26. ห้ามนักเรียนฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียน					
27. ทางโรงเรียนต้องเคร่งครัดในเรื่องความ ประพฤติของนักเรียน					
28. นักเรียนต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอน ของครูเสมอ					
29. นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียน จัดขึ้นทุกครั้ง					
30. ห้ามนักเรียนเสพยาสุรา เครื่องคองของเมา ดื่ม กัญชา และ เฮโรอีน					
31. ห้ามนักเรียนเที่ยวเรร่อนอยู่ในที่สาธารณะ- สถานในระหว่างเวลาเรียน					
32. ห้ามนักเรียนดูสิ่งโป๊ก้างและ ก่อความ รำคาญให้กับผู้อื่น					

ตอนที่ 4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียน ที่ประพฤติผิดระเบียบ

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าเมื่อนักเรียนประพฤติหรือปฏิบัติดังต่อไปนี้ ควรจะลงโทษสถานใดจึงจะเหมาะสมที่สุด (ในแต่ละข้อโปรดตอบการลงโทษเพียงสถานเดียวเท่านั้น)

ข้อคำถาม	วางดาว ตัดเตือน	เขียน เพิ่ม	ทำทัณฑ์ บน	สั่งพักการ เรียน	ให้ออก	กักขัง ออก
1. นักเรียนสวมกางเกงไม่มีจีบมาโรงเรียน						
2. นักเรียนไม่ปักชื่อหรือเครื่องหมายของโรงเรียนตามที่โรงเรียนกำหนดไว้						
3. นักเรียนขายไฉฉวยาวโดยไฉฉวยาวหน้าและกลางศีรษะยาวเกิน 5 เซ็นติเมตร						
4. นักเรียนมาโรงเรียนสายโดยไม่มีเหตุผลสมควร						
5. นักเรียนแสดงกิริยาอาการลามกายน เช่น พุก มึง กู เป็นต้น						
6. นักเรียนหัดเคาะเสียงการเรียนตามตารางสอน						
7. นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น						
8. นักเรียนปล่อยขายเสื้อไว้นอกกางเกง (ชุดนักเรียน) เมื่ออยู่ภายนอกบริเวณโรงเรียน						
9. นักเรียนพูดจาขวากวาวครู						
10. นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน						
11. นักเรียนส่งเสียงดังและก่อความรำคาญให้กับผู้อื่นในสถานศึกษา						

ข้อคำถาม	วาดภาพ ตกแต่ง	เขียน	ทำ ทัศนศิลป์	สร้างพักรัก เรียน	ให้บอก	คัดลอก ออก
12. นักเรียนสมมติเพื่ออยู่นอกโรงเรียน						
13. นักเรียนเล่นการพนัน						
14. นักเรียนทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน						
15. นักเรียนไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง สอนของครู						

ตอนที่ 5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่านักเรียนได้ประพฤติ
ปฏิบัติตามข้อความดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงไร

	เห็นบ่อย ที่สุด	เห็นบ่อยๆ	เห็นบางครั้ง	เห็นนานๆ ครั้ง	ไม่เคย เห็นเลย
1. นักเรียนหนีโรงเรียน					
2. นักเรียนมาโรงเรียนสาย					
3. นักเรียนพูดจาขวาราวครู					
4. นักเรียนพูดปด					
5. นักเรียนสูบบุหรี่					
6. นักเรียนแสดงกิริยาจาหยาบคาย เช่น พูด มึง ก					
7. นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ โรงเรียนจัดขึ้น					

ข้อคำถาม	เห็นบ่อย ที่สุด	เห็นบ่อยๆ	เห็นบาง ครั้ง	เห็นนานๆ ครั้ง	ไม่เคย เห็นเลย
8. นักเรียนเสพยาสูรา เครื่องทองของเมา ดิน กัญชา หรือ เฮโรอีน					
9. นักเรียนเล่นการพนัน					
10. นักเรียนไม่แสดงความเคารพครูเมื่อพบครู นอกโรงเรียน					
11. นักเรียนประพฤติตนในทำนองชู้สาว					
12. นักเรียนเข้าไปในสถานค้าประเวณี					
13. นักเรียนทะเลาะวิวาทกันเอง					
14. นักเรียนพกอาวุธมาโรงเรียน					
15. นักเรียนลักขโมย					
16. นักเรียนไว้วางใจระเบียบของโรงเรียน					
17. นักเรียนไม่ปักชื่อหรือเครื่องหมายของโรงเรียน					
18. นักเรียนสวมเครื่องประดับที่มีที่มาโรงเรียน (นอกจากนาฬิกาข้อมือ)					
19. นักเรียนขายไว้นวนกเถรา					